

Gazdászhimnusz

Nin - csen a vi - lág - nak még o - lyan cso - dá - ja,

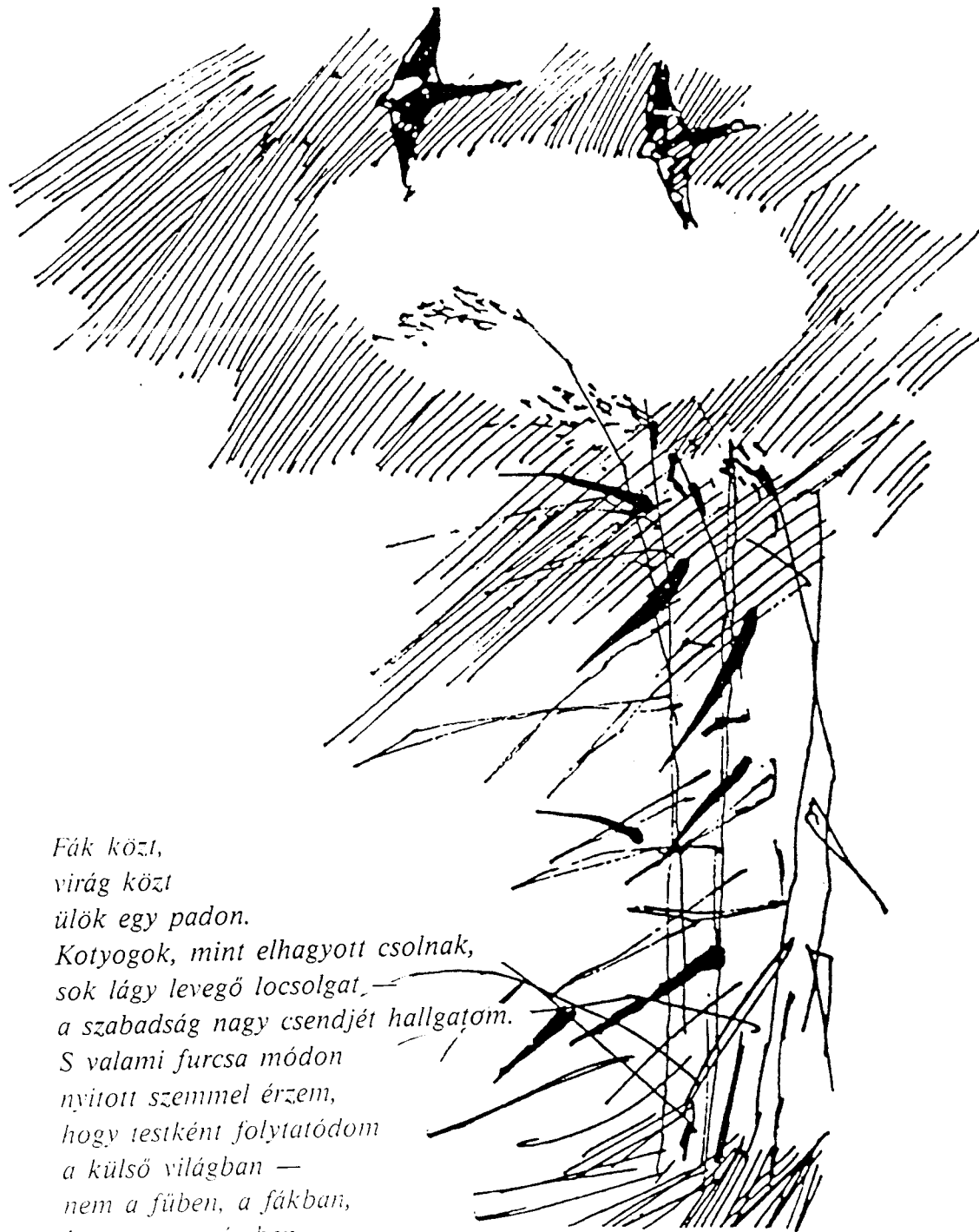
mint mi - kor a gö - döl - lő - i gaz - dász fel - ül a lo - vá - ra.

Fel - ül a lo - vá - ra, rá - gyújt pi - pá - já - ra, még az a

hét - szent - sé - ges a - tyá - úr - is ten is le - mo - so - lyog rá - ja.

Le - mo - so - lyog rá - ja, csók - ra áll a szá - ja, hi - szen a

Jé - zus Krisz - tus is Gö - döl - lőn volt gaz - dász fi - a - tai ko - rá - ba.



Fák közt,
virág közt
ülök egy padon.
Kotyogok, mint elhagyott csolnak,
sok lágy levegő locsolgat, —
a szabadság nagy csendjét hallgatom.
S valami furcsa módon
nyitott szemmel érzem,
hogy testként folytatódok
a külső világban —
nem a fűben, a fában,
hanem az egészben.

Aszonták írjak a BALLAGRÁRBA! de nem mondták meg, hogy mit?

Poénokat? Dehát én nem vagyok képes ilyesmi-re! Megírjam néhány utóvizsgám hiteles történetét? Okulásul, vagy röhögtetőül? Volt eddig 14 darab. De nem akarom evvel rontani a morált, meg aztán rossz példát sem szeretnék mutatni az ifjabb nemzedéknek. Írjak arról a dologról?... , amit hat évig húztam?, – te is húzd ameddig tudod – mert jön a nagybetűs, az ÉLET, és.... Az egyetemi falak között kerültem első ízben alkoholos állapotba. A vépi pampogás is komoly mérföldkő volt, ezen a gyakorta rögzös úton. A sok hangulati emlék, most, hogy írni kéne róla, vagy legalább is emlékezni, most megrohant. Mert ki ne emlékeznék azokra a Hangulati és egyéb túrákra, ha azt mondom: Zöld takony, Ági, Lapatos, hej ezek de mennyi poént rejtenek! de hát ha én ezt elmondanám, az ifjabb hallgatók romlására törnék, épülésük helyett. Hát akkor most mi a fenéről írjak?

Van egy füzetem amibe néhány emelkedettebb gondolatot szoktam volt följegyezni. Hát mazsolázzunk ebből!

Első bejegyzés: Heltai Jenő Vallomás című alkotásából....

*"Legyen egy igaz hű barátja,
Kivel csevegni élvezet,
De ez az örült, ez a mamlasz,
Ez a barát nem én leszek*

*Legyen övé minden poézis,
Az enyém csak az, ami tény,
Ő oldja meg a problémákat,
A ruháját viszont csak én.*

Hát ehhez képest több éjszakát is átlelkiztem. pedig olyan jó kis vers volt!

Intelem:

"négy dolgok pompásak az életben, hévet hajtani, hitvest inni, keményet intézni és puhán nyelni."

(Balzac: Pajzán históriák)

Ezeket a dolgokat azóta is igyekszem kellőképpen szem előtt tartani és beleszöni szürke hétköznapijaimba. Sajna csak változó sikerrel.

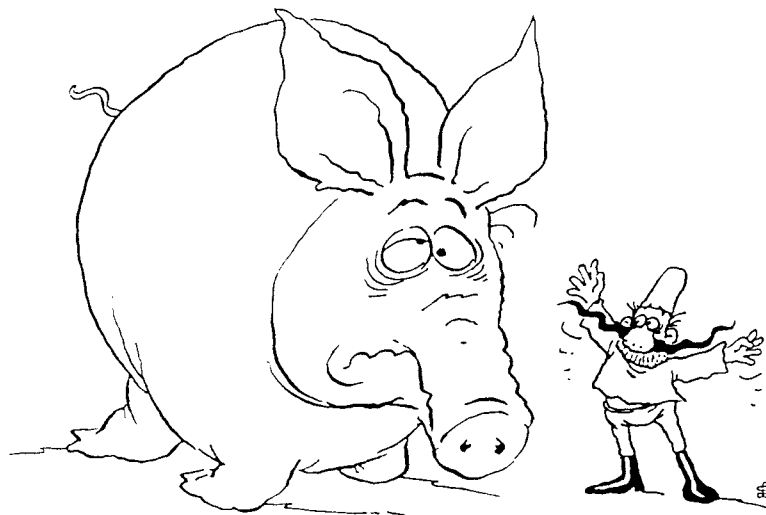
No meg magamról egy kicsit...

1990 tavaszán:

"Nincs nehezebb annál, mint amikor az embernek szembe kell nézni önmagával és látnia kell, hogy mekkora nagy trutymó az egész. Ilyen hangulatban vagyok most is. Elegem van az egészségből, mindenből, a lányokból is. Úgy érzem nem kellek senkinek, tudom, hogy ez hülyeség, de nincs egy lány sem, aki hozzám kötné a sorsát. Képtelen vagyok a megfelelő önkontrollra. "Tégy amit akarsz!" – szól a végtelen történet, és igaza van. De milyen nehéz azt tenni, amit én akarok! És milyen nehéz azt vállalni is! Valahol nagyon keresem magam. Félek, hogy nem is találom meg, vagy ha igen, akkor egy nagyon rossz én leszek."

1990 tavasza óta sajna csak öregedtem, de már akkor is mélyen szántó gondolatokkal birkóztam. Ennél nagyobb, hatalmasabb gondolatok csak egy jó korsó sör mellett jutottak eszembe. Néhány korsó után pedig egyenesen jegyezni kellene, ami kicsúszik a számon.

Persze csak óvatosan, mert az elfogyasztott korsók függvényében csak óvatosan azzal, ami kicsúszhat!



Már az egyetemre is felkészülten jöttem...

Így az ötödik év vége felé, én mint szakközepet végzett gyerek gyakran élveztem "megalapozott" tudásom előnyeit, állattenyésztés, állategészségtan és egyéb tudományok terén. Már homály fedi mit alakítottam anno kémiából, matematikából, hogy csak a krémjét említsem. Szinte szavakba sem foglalható gigászi szakmai tudásom gyökereit szeretném az alábbi sorokban bemutatni, egy egy felejtethetetlen mondatban, hogy mindnyájan láthassátok, már a középiskolában is mélyreszántó tudományos gondolatok foglalkoztattak.

- az ivóvíz itatásához is víz kell.
- tehenekkel itatják a silót.
- csak fertőtlenítés után történhet rágcsáló irtás.
- steril kutyának számítható...
- emésztőszervi csövekben hideg, meleg szer-
vekben...
- a fehérje májelfajulást okoz.

- Összetett gyomrú állatok a levegő nitrogénjéből is képesek, hát ugye, fehérjét előállítani.
 - ne fészkeljenek rágcsálók az ajtóba és a nyílászáró szerkezetekbe.
 - hány nedvesség van a levegőben?
 - a sejtek és az egész test meghal.
 - a sertéspestis húsát le kell vágni.
 - zacskót úgy is fertőtleníthetünk, ha kitesszük a napra.
 - nemcsak a növényeknek, állatoknak, a kis férgeknek is...
 - Gazos gypet lángszóróval kell leperzselni.
 - nem ritka és viszonylag gyakori...
 - a bolha pár nap múlva belehal sérüléseibe.
 - izomfeszék vizelés.
 - visszaesik az állat és megüti tőgybimbóját.
- Ezen rövid ízelítőből is látszik, miért nem tudott igazán meglepni az a tanszék, ahol megpróbáltam szakmai tudásom frissíteni.

Jónay alhadnagy: Lecsukatom!!! lecsukatom egy hétre!
Ha nem elég, három napra!

Hombárfejú, kontraszelektált
Dézsi őrzetű, rajparancsnok:
— Képzéjétek! a nővéremnek
ikrei születtek!

Takács Z. hamvábahótt kísér-
lete a kommunikációra:
— És? egypetűjük, vagy két-
petűjük?

Dézsi: — Tudja a f...om! Mi
vagyok én? Orvos?

Sobi honvéd őrség-eligazítás:
ÜTI: — Sobi honvéd jelentsen
nekem, mit csinál ha egy külföl-
di a lőszerraktárban üvöltve ro-
han az őrtorony felé, többszöri
felszólítás és figyelmeztető lö-
vés után az őrtorony előtt néhány
méterre a lábára irányzott lövés-
től vérbe fordulva kiabál, az ön
számára érthetetlen nyelven.

S: — Jelentem, nyamm-
nyamm, hm, hm, izé, hát...
szóval jelentem az ÜTI-nek.

ÜTI: — Nem

S: — Hát, akkor, izé, hát jelen-
tem az őrpáncsnoknak.

ÜTI: — De mi van, ha nem jó
a TBK.

Katonaság

S: — Jelentem leadok még 1-2
riasztó lövést, hogy meghallják
és kijöjjen valaki a laktanyából.
ÜTI: — Á, dehogy, gondoljon a
szerencsétlenre, aki lassan elvér-
zik és közben kiabál: Help! Help!

neki nemzetközi jogai vannak!
S: — Hát... jelentem, meg-
adom a kegyelem lövést!

Tüzérek tanulnak. Az előadó:
— Az ágyú csöve homogén, a
homogént a Szovjetunióban
bányásszák.

Kiképzőtiszt:

— Tudom, hogy maguk egye-
temisták. Én sem vagyok egy
szadizmus, de, hogy maguk
megszívják az rizikó.

— Foglalkozása?

— Tanár.

— A magáé?

— Tanár

— És a magáé?

— Tanársegéd.

— Hát maga hol baszta el?

— Maguk okos emberek, egye-
temre járnak. Egyeseknek talán
még az érettségije is megvan.

Őrségeligazítás:

— Minek kell megelőzni a
fegyverhasználatot?

— A fegyverhasználat alapjá-
ul szolgáló cselekmény abba-
hagyására irányuló felszólítás-
nak.... magyarul: ÁLLJ!

Csonti század-kiahallgatáson

— Hadnagy elvtárs, kérek en-
gedélyt kimaradásra távozni!

— Mikor, és mennyi időre?

— Bármikor, és bármennyi
időre.

— Nem engedélyezem.

És a sok bunkó mocskos szájú
tiszt között egy kuriózum

Készültünk az eskütételre és éne-
kelni tanultunk, azaz több század
gyakorolta a nótázást. Fiatal
tiszt instrukciói a társaságnak:
— Úgy ... énekeljétek..., hogy
...Petrovics Emil... ejakuál-
jon....a gyönyörűségtől...

Esküre való felkészülés köz-
ben több száz ember próbál
igazodni. Parancsnoki emel-
vényről ordítás a mikrofonba:
— Ne moco-rogjon ott kato-
na!!! Igen, igen, maga ott, zöld
ruhás katona a harmadik sorban.

ÍGY ÉLTÜNK A 2014-BEN

Megilletődött kis elsőként fogalmam sem volt róla, hogy mi vár rám az új szobában. Nem voltam én totálisan amatőr, hiszem előtte négy évig kollégista voltam a szakközépben. Így széles mosollyal és nagy reményekkel néztem a kollégiumi élet elébe. Azzal kezdődött az egész, megtudtam, hogy az egyik szobatársam nem magyar. A másikkal, M-mel hamar összeismerkedtem. A titokzatos külföldi sehogy sem akart megjelenni, pedig nagy izgalommal vártam már azt az embert, akivel reméltem nagy buli lesz a megismerkedés. Úgy egy hónapig, csak azt láttuk, hogy valaki alszik a harmadik ágyban. Egyszer csak felvirradt a nap, megismerkedtünk Carlos Rozário angolai állampolgárral. Addig, amikor mi éjjel aludni tértünk, ő még nem volt, reggel pedig, amikor mi elmentünk csak egy begubózott alakot láttunk, aki délután már nem volt. Ebből az is kiderül, hogy mint jó elsősök rendszeresen jártunk iskolába. "Erőzítő" Carlos, mint ebből is kitűnik igazi "fazon" volt. Reggel felkelvén, remegő kezét nézegette és azt mondogatta: nem vagyok alkoholista.

Hétvégék után gyakorta találtam az ágyaikon csattokat, fülbevalókat. Sok kubai "vendégmunkás" megfordult itt abban az időben.

Néha Carló főzött is, de azt sem kicsiben. Jó néhány napig ettük, amit megfőzött. Télen volt a legjobb, akkor meleg volt a radiátor, rátettük a nagylábost, és bármikor lehetett csemegézni a kajából, több napon keresztül. Két évig laktunk együtt Carlossal, ami örök élmény maradt. Ászt á kujva básszus! Carlo, nem felejtünk!

Aztán megérkezett V.L. M-el kíváncsian vártuk kivel lep meg a sors bennünket. Nem bizonyult rossz faszinak. De ebből a korból már vannak frásos emlékek, ezeket idézve próbálom rekonstruálni a múltat.

"Köcsögfejűek!

Nincs kulcsom. Nem bírok bemenni! Lent dekkolok a trabantomnál (a bejárattal szemben) és némán szenvedek. Segítsetek rajtam!

G (Az E;.)"

Ez rögtön a beköltözésnél volt (ha emlékeim nem csalnak) nem indult ez az év sem rosszul.

L-nek volt egy súlyos fogyatéka, (illetve van neki egy zsáknyi) amiről a következő relikvia is tanúskodik.

"Fiúk!

Reggel 8-tól órám van. Bármilyen áron..., de ne túl durván! Előre nem köszönöm meg!

Üdv! L."

Ebből két dolog is kiderül:

1. L. ifjú volt még, és bohó mert fel akart kelni.
 2. Nem volt egy könnyű dolog felébreszteni.
- Válaszolt, majd lazán visszaaludt.

Általában már az egész szoba talpon volt az általa beállított ébresztő órától, miközben ő édesdeden szunyókált az ágyikójában. Ekkor közös erővel felébresztettük, majd vele együtt keltünk normális időben. (Úgy 9-10 óra között).

M-nek a következő csodálatos szokása volt; VACSORÁT KÉSZÍTETT!!! Na nem kell rosszra gondolni, van barátja. Illetve most már van. Ilyenkor alaposan istenítettük ökelmet, ily módon; M. a mi istenünk! Nélküle nem legelünk!

Me, me, meee, me me!

Sajnos lekottázni nem tudom, de bárkinek szívesen eléneklem, ha megkér rá. Több versike született az előző mintájára. Kétsorosaim egyébként hírhedtek. Néha előfordult, hogy nem volt víz a kollégiumban. Ilyenkor a jó szobatárs gondoskodik a többiekéről, a következő üzenettel;

"Nagyfejűek!

NINCS VIZ! A teáskannában találtok (időben feltöltöttem)!

Csak mértékkel! CIAO! M.

UI: ha nagyon kell, menj át a B-be!"

Sajnos vannak sötét szakaszai is kollégiumi pályafutásomnak. Rajtam kívül álló okok miatt nem kaptam kollégiumi elhelyezést. Az átlag miatt. Erről pedig csakis a gonosz és kegyetlen tanárok tehetnek. Én tanultam! Így kénytelen voltam a bűn útjára lépni. Így átéltem azt, amikor a sors nem kukoricázik. Csöves lettem! Horrorisztikus! Az ember idegzetét totálisan elroncsolja a sok rejtőzködés és osongatás.

Egy kis emlék a zűrös időkből:

"E; G,

Sajna nem vagyok itt én sem (K sem) amikor végre betolod a képed. Na nem tüntetek ellened, csak sétálgatunk ide-oda. K. küldi neked azt a kis dohányt. Még a nagy Deutschlandban vette. Szia Te Vizfejű!

U.i. Használd egészséggel a vízágyamat!"

"Köcsögfejű!

Kösz a hálólhelyet! A gyanus szennyeződések az ágyneműdön, kérlek bocsásd meg! Jobb lett volna, ha veled alhatok benne! Ha jó leszel, egy párszor még belealszom (én kurvára utálok, ha valaki belepofátlanokodik az ágyamba) az ágyadba. Légy jó és hálás!

Szia G.!

U.i. a gombát majd megmondják az orvosok, hogyan kell kikezelni."

A gyengébb idegrendszerűek számára kell, hogy közöljem: nem aludtam bele a dolgaiba. Sose mertem volna megtenni. Az én bátorságomnak is van határa. Voltak bizonyos súrlódások is, elvégre a harmóniának is vannak határai.

"L!

Az edényem még nem érkezett vissza!

M.

Magától nem is fog!

L."

A leggyakoribb cetlik voltak:

"Bűfénél vagyok.G.

Teniszezni mentem. L.

Mosok a mosókonyhában. G."

És néhány magányos farkas:

"A TV-szobában tanulok. G." és mégis rossz lett az átlagom!

"G! A nőm odavan érted! Érted?

L! Azt nem értem mit nem értett."

Itt véget ér a visszaemlékezés, ugyanis pályafutásom másik szobában folytatódott.

A visszaemlékezést összegyűjtögette:

Jágtörő M.és G. és L.

Apróhirdetések

Szellemem mikróhullámú sütőjében Gondolat-pogácsák sütkéreznek.

"Gyere Sunshine Barbi! Pogizzunk együtt!"

Az emberek egy része iszik,
a másik meg seggrészeg.

"Minden út Rómába vezet!"

Világegyetemisták!

Eljön még a fényes dzsogging és a termosztreccs macskanaci alkonya,
s a kék mackók virágkora!

"Medve koma!"

IQ és mellbőségben szenvedő lányokat keresek. Én vérbőségben szenvedek!

jelige: entelektyel pléhboj.

szexmell, töltött észbonbonok előnyben!

Lihegő Boy szolgálat! Ilyen még nem volt!
Élmény egy életre!

Hívja a 00-36-28-320-200/1027-t és kérje a 2015-t!

Torkos borz igazolványomat amerikai ösztöndíjra cserélem

Motto: szívtam már eleget

Munkalehetőség! Új és alig csócsált kollégiumi belépők tőzsdei bevezetéséhez ügynökök jelentkezését várom.

U.i. értékesítés kedvező lízing és részletfizetés, csoportoknak kedvezmény.



Az első
mikrobiológusok

AGRÁRFŐZŐCSKE

Zsíros kenyér

Először is termeljünk búzát. Hozzávalók: jó minőségű termőföld, nemesített vetőmag, különböző mezőgazdasági gépek és berendezések ízlés szerint. Az előkészített és elvetett búzamagvakat néhány hónapig állni hagyjuk, miközben a termőföld egy másik részén takarmányt termesztünk. Az így kapott táplálékot, különböző mesterséges tápanyagokkal együtt disznóba töltjük. Mármint a disznó olyan elmés szerkezet, amely a tápanyagokból húst és zsírt állít elő. Addig azonban a megérett kalászosokkal kell foglalkoznunk. A búzaszemeket elválasztjuk a kalászosoktól és a szártól, majd erőteljes mechanikus eljárással lisszté őröljük őket. Ebből az ismert módon masszát dagasztunk és magas hőmérsékleten ropogósra sütjük. Most szedjük szét a disznót hússra, zsírra és csontokra, majd a zsírból kenjünk ízlés szerint a frissen sült kenyérre. Szobahőmérsékleten tálaljuk.

Tejeskávé

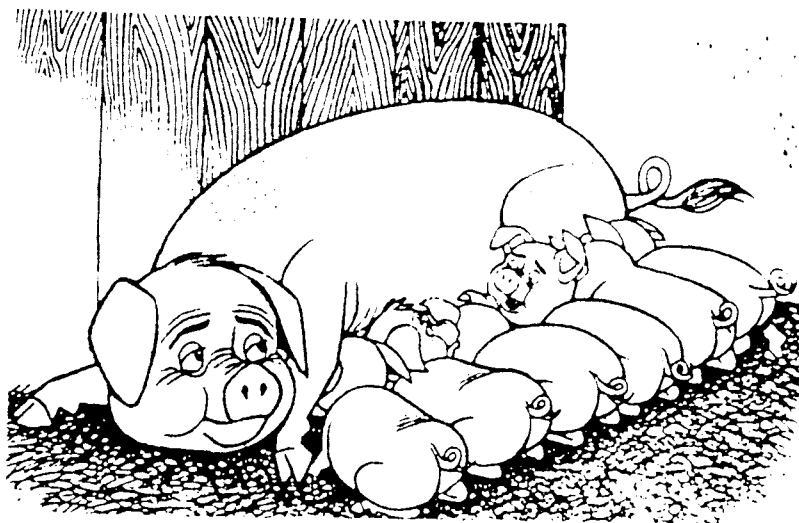
Megfelelő termőföldből, takarmányból és a vegyipar által előállított mesterséges tápanyagokból, a hozzá tartozó gépek és berendezések segítségével ezúttal disznó helyett tehenet készítünk. A tej előállítására már az ő dolga, ezt nyugodtan rábízhatjuk. Közben fél szemünkkel figyelünk a kávéra is, amelyet meleg éghajlat alatt, kávéültetvényeken érlelünk. A kávécserje termését a már többször kipróbált módszerrel leszűreteljük, majd olyan hőmérsékletnek tesszük ki a szemeket, hogy azok kellően megpörköldjenek. Már csak az van hátra, hogy a pörkölt szemcséket megőröljük, majd forrásban lévő víz gőzét átpréseljük rajta egy elmés szerkezet segítségével, amelyet ká-

véfőzőnek nevez a szájhagyomány. A kávé már is elkészült. Ezt kell ízlés szerint elegyíteni a fent említett tehénből kiszivattyúzott tejjel. Forrón, hidegen, vagy szobahőmérsékleten tálaljuk.

A narancsszörp

Keressünk megfelelő mediterrán vagy trópusi éghajlatot, ahol a narancsszörphöz elengedhetetlen narancs nevű gyümölcs megerem. Itt gondos munkával termesszünk narancsot. Legalább egyet, de ha többször is akarunk narancsszörpöt fogyasztani, akkor többet. Miközben a narancs érik, szerezzünk be édesvizet, amelyet leleményes berendezések már megtisztítottak mind a fizikai, mind a kémiai és biológiai szennyeződésektől. Ha ez megvan, tegyük félre, mert döntő szakaszhoz érkezünk. Kisméretű patronokba több atmoszféra nyomáson préseljük széndioxid gázt (CO_2), majd ügyesen forrasszuk be a patron végét. A vízzel feltöltünk egy szifont, amelynek szűrőfejére rácsavarjuk a patron. A kitóduló széndioxid feloldódik a vízben és szén-sav (H_2CO_3) keletkezik. Az oldat szóda víz néven közismert. Most megragadunk egy érett narancsot és ügyesen meghámozva, levét egy pohárba csavarjuk és szóda vízzel ízlés szerint felhígítjuk. Rövid mechanikus keverés után hidegen tálaljuk.

HIÁNYÉRZET



Mégiscsak disznóság, hogy az összes csapból tej folyik. Legalább az egyikből jönné egy kis sör, vagy nagyfröcs!

KÖSZÖNÖM, LÓ VAGYOK!

Amikor a ló ajtót nyitott, alig tudta leplezni a meglepetését. Úgy látszik, jobbat várt...

— Nyihahaha! – köszöntöttem őt kissé elfogódottan, miközben ügyetlenül próbáltam a hátam mögé rejteni egy jókora zabostarisznyát.

— Van szerencsém, barátom – válaszolta egy öregedő tenorista modorában – kerülj beljebb!

— Tudniillik én... a megbeszélte interjú ügyében, ugyebár...

— Ah, igen! Már emléklékszem! – veregette meg barátságosan a vállamat. – Hát akkor, kezdjük.

— Először is engedje meg, hogy átnyújtsam ezt a szerény ajándékot! – sziszegtem fájdalmasan, és gyorsan az orra alá dugtam a zabot, hogy végre megdörzsölhessem sajgó vállamat. – Éppen ma van hatezer éve annak, hogy házasítottuk önöket, hogy összefogtunk a történelem viharai ellen...

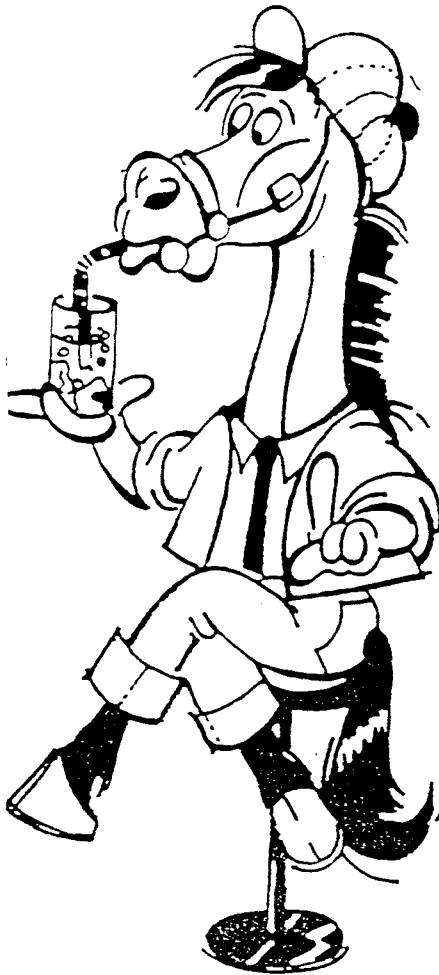
— gy pillanat – csámcsogott vidáman. – Én úgy tudom, hogy ez az évforduló holnaputánra esik. Viszont a zab ennek ellenére kitűnő.

— Mondom, hogy ma van hatezer éve. Csodálom, hogy önök, lovak, ilyen hebehurgya módon kezelik ezt a nevezetes dátumot.

— Lovak! – horkantott sértetten a ló. – Hogy érti azt barátom, hogy lovak?

— Szó szerint! A művelt embert többek között az jellemzi, hogy felismer egy lovat. És már megbocsásson, elég egy pillantást vetni önre, hogy megállapítsam, ön egy ló.

— Na, helyben vagyunk! Maga sem különb a Deákné vásznánál. Felületesen; elhamarkodottan ítélt, az első benyomás alap-



ján. Méghogy a művelt ember... nyerítenem kell!

— Nézze, a világért sem akartam önt megsérteni. Hidegvér.

— Ezt határozottan kikérem magamnak. Hát úgy nézek én ki, mint egy afféle hidegvérű?

— Miért, hogy néz ki?

— Ugye, ugye!... felelőtlenül lelovazzuk a másikat, miközben fogalmunk sincs a lényegről. A hidegvérű ló alig különbözik a hintalótól. Megalszik a fű a szájában. Nehézked. Tömzsi. Igavonó. Kisgyermek és dúsgazdag külföldi mén kocogó játékszere, ha éppen tudni akarja.

— Míg ön...

— Melegvérű vagyok, ezt a vak is látja! Sőt! Angol telivér! nemes vonalak, karcsú formák.

Ész, ügyesség, sebesség. Világrekordok! Magasugrásban 264 cm, gyorsaságban 60 km/óra. Mit mondjak még?

— Oh, ennyi is bőven elég, hogy belássam, ön valóságos paripa! – lelkesedtem, hogy a kedvében járjak. Az önértékes jószágnak azonban torkán akadt a zab.

— Ez rágalom! – prüszkölte, és ökölbe szorult a patája. – Ki terjeszt rólam ilyeneket?

— Bocsánat... mit vétettem már megint?

— Elmagyarázom. Én mén vagyok. A feleségem kanca. nármost, a paripa olyan ló, amelyik se nem mén, se nem kanca. Olyasmi, mint a kappan. Vagy az eunuch. Érti már?

— Valami dereng. Egyébként az irodalom terjeszti a rágalmakat. Számtalan délceg és nemes paripa száguldozik a hősi történetekben, úgyhogy az ember azt hinné, hogy ez a lóság csúcsa. De térjünk a lényegre. A hatezer éves évforduló kapcsán azt szeretném megkérdezni öntől, hogy milyen fiziológiai és pszichikai traumákat okoz önnek társadalmi presztízsenek jól kitapintható, negatív tendenciája?

— Mi van – csuklott riadtan az eddig meglepően magabiztos, páratlan újjú patás.

— Szóval, csak arra vagyok kíváncsi, hogy ön, mint individuum, hogyan képes kompenzálni az egyre improduktívabbá váló lét ökonómiai perifériákra szorító erejének neurózisait?

— Tudja mit, barátom! – vi-gyorgott szeliden az angol telivér mén. – Lökjön eléem még egy zsák zabot, aztán menjen isten hírével, utóvégre én csak egy egyszerű ló vagyok!

TANÁRAINK VÁLASZOLTAK

Vizsgáztatás során mi volt az a válasz, amelyen a legjobban megütközött?

Tolner L.

A talaj foszfor tartalma 135 százalék...

Czinkota I.

Én már semmin sem lepődök meg. Ütközni, csak a legcsinosabb lányokkal lennék hajlandó.

Szente K:

A légkör széndioxid tartalma 90 százalék.

Fülöp L.

A replikáció a plikáció ellentétes folyamata.

Fábián F:

A glicerinsav-1-3-difoszfát helyett glicerinsav eggegész-háromtized foszfát kifejezést használt (stb). Lelki beállítottságom miatt átment a vizsgán, de elirányítottam más szakirányba.

Birkás M.

"Jean volt az a polgár, aki száraz területen élt."

Előadás, vagy gyakorlattartás során mi volt a legcikibb helyzet az Ön számára?

Fülöp L.

A hallgatókat a gyakorlaton többször figyelmeztetni, hogy a kémcsőzáró csak a nevében megjelölt funkcióra használható.

Czinkota I.

Amikor az általam feltett kérdésre senki sem tudta a választ. Én sem.

Fábián F.

A legbutább oktató az, aki mindig minden kérdésre azonnali választ ad. Nekem semmi nem volt, ciki, mert elővettünk egy könyvet és megkerestük a választ.

Gyulai G.

Azt hiszem az amikor a pad alatti másirányú tevékenységen kellett úrrá lenni. Igaz, hogy ez di-cső eleinknek nem jelentett ekkora problémát. Paál Árpád, talán máig legnagyobb tudósunk egyik legkedvesebb tanára: Mágocsy Dietz Sándor lelkiismeretfurdalás nélkül szólította fel nem odafigyelő, történetesen gyógyszerész hallgatóját a következő szavakkal: "Atyaúristenit magának, maga piszok patikus! Azonnal takarodjon ki!" (idézi Frenyó Vilmos: Fehér köpenyben. Egyetemi emléktöredékek, Bp. magánkiadás 1993.)

Véleménye szerint az 5 év alatt hány forinttal gyarapította az Egyetem számláját? (UV)

Czikotai I.

Nem eléggel. Most is csődbe van az Egyetem.

Fábián F.

Megszámlálhatatlan!

A Gazdászoknál kb. 40 százalékos a bukás (Salgó proffal közösen), a Gyönygyösi Kar, Gépész Kar, Levelező oktatás pedig mintegy 80 százalékos bukással (UV)jár.

Fülöp L.

Az Egyetemmél egálban vagyunk. Egyikünk sem gyarapította a másik számláját túlságosan.

Tolner L.

Mi az az UV, csak nem az ibolyántúli sugárzás?

Birkás M.

Nem sokkal! De a hallgatók hajnali kelésre való készítésben, (pót ZH) élen jártam.

Szalai Gy.

Nem elhanyagolható mértékben.

Szente K.

Havi nettó fizetésem kb. 1 százaléka (kb. 120 forint)

Mi volt a legkellemetlenebb csalódása az évfolyamunkkal kapcsolatban?

Tolner L.

(Pepe elfogadta a vacsora meghívást hó végén.)

Mikor az egri pincében 1 liter bor elfogyasztása után, a fél évfolyam állt sorban, hogy pertut igyunk.

Szalai Gy.

Takácsnak fogalma sem volt, hogy működik egy

kétnyomás mérős oxigén reduktor. (így nyilvánvaló, hogy hegeszteni sem tud.)

Fábián F.

A kérdőívük címzése! Hol vannak a "Tisztelt Hölgyek" akikről nekem is van véleményem – na de kihagyni őket? (Ez a címzésre vonatkozik!)

Címzés: Tisztelt uram!

Miért nem az Ön tárgya a legfontosabb a hallgatóknak?

Szalai Gy.

Erre eddig még nem találtam elfogadható magyarázatot.

Fábián F.

Olyan nincs, ez a legfontosabb alapozó tárgy. Ezért a véleményem nem érdekel, aki nem tanulta meg, megbukik.

Szente K.

Nagy nevekkkel kellett megküzdenem. (Dreher, Ottakingen, Jounge Waller, Jack Daniels, P Zwach, stb.)

Tolner L.

Mert az órákat nem az "Agrárban" tartjuk.

Gyulai G.

Ezt most hallom először, hogy nem a növényi sejt-, és szövettenyésztés volna a legfontosabb tárgy jeles Egyetemünkön.

Birkás M.

Valószínű, látják az új földtulajdonosok kínládásait! De nem adom fel!

Czinkota I.

Mert azt hiszik, hogy a trágyázás az ember vele született képessége.

Fülöp L.

A hallgatók legfontosabb tárgyai nem az Egyetemen keresendők.

Ön szerint mit csinálnak a hallgatók óralátogatás helyett?

Fekete T.

Diplomadolgozat írás, demonstrátori munka, más tárgyra készül a stréberje. A kevésbé stréberek az előző napi mámort próbálják kipihenni.

Fábián F.

Nem tudom elképzelni, mert délelőtt csak a bisztrók-kocsmák vannak nyitva. Azt nem hiszem, hogy más órákra készülnének.

Gyulai Gy.

A jövőjüket próbálják megalapozni, ahelyett, hogy az "inaséveket" becsülettel végigcsinálnák.

Birkás M.

Öregszenek, híznak, rossz kedvük van, stb. Abból kiindulva, hogy engem a tanítás fiatalít, fogyaszt, vidámságra hangol!

Szalai Gy.

En arra nem is merek gondolni.!

Mit gondol, van hallgató akinek még most sincs diplomatémája?

Tolner

Nem hiszem, mert a téma (és esetenként a hallgató is) a földön hever.

Szalai Gy.

Nem csodálkoznék!

Szente K.

Az én időmben (1988) kb. az évfolyam 10 százalékának nem volt.

Czinkota I.

Persze aki csak most tudta meg, hogy a Hídláb tanészék témáját nem fogadják el az államvizsgán.

Fábián F.

Erre nem kívánok válaszolni. Diplomatemája lehet, hogy van, de még nem dolgozott, de azért meg fogja védeni.

Birkás M.

Biztos, de nem az én hallgatóm!

Vajon a hallgatók hány napot készültek az Ön tárgyára?

Tolner L.

Átlagosan öt, ha minden cm^3 alkohol elfogyasztása által elpusztított agymennyiséget 1-nek veszünk.

Gyulai G.

Az előző pontban jelzett intervallum szerint.

Czinkota I.

Attól félek, hogy nem mindig fejezhető ki ebben a mértékegységben.

Fábián F.

Szerintem 0 napot. Sokan évközben tanultak. Ők át is mentek a vizsgán, mások reménytelenek, ők öt napot hagytak rá.

Birkás M.

A kollokviumi jegyek alapján keveset. Na de amit mesélnek!

Az Ön tárgyából átlagosan hány nap kell a felkészülésre?

Fábián F.

Ha az évközi ZH-kra is készültek, 5 nap intenzív tanulás elég.

Gyulai G.

Egy jó képességű hallgatónak egy hét, tisztán napi 18-20 órával. A felelősebbeknek többnyire csak egy délután.

Tolner L

20-100 év. Az IQ-tól függően.

Birkás M.

Nap? Évek! Én még mindig találok megtanulni-valót!

Czinkota I.

Hány óra is van egy félévben, persze az éjszakkal együtt?

HEJ, GAZDÁSZOK! GAZDÁSZOK!

A gazdász gyerek

A gazdász gyerek sose kesereg,
Ott a gépész nagy a feje, búsul eleget.
Ha a pénze fogy, hát gondol egy nagyot,
S megereszt a papájának egy képeslapot.
"Te is voltál gazdász, apám, jól tudod magad,
Szerelemből nem élhet meg a gazdász fiad."
Lesi a postát, hoz-e valutát,
Örömeiben elfelejti az abszenciát.

Hogyha nem bukott, hát mulat egy nagyot,
S félrecsapja üstökén a gazdász kalapot.
De ha megbukott, hát akkor is mulat egy nagyot,
S hazafelé bekopogtat minden ablakot.
Eldalolja: Professzor úr, mégis jól állok,
Legfeljebb majd egy-két tárgyból utóvizsgázok,
Fő, hogy a babám szeret igazán,
Lesz még nekünk az Alföldön akácos tanyánk.

És ha végzett már, mint szabad madár,
Az országban szerteszéjjel állás után jár.
És ha valahol, az Isten tudja hol,
Állást kap az öreg gazdász, vígan így dalol:
(Elsárgult a kukorica összes levele,
Véget ért az öreg gazdász úri élete,
Hoci a pipát, meg a bőrsubát,
Most már aztán gazdálkodjunk, a rézangyalát!)

Három gazdász

Három gazdász kiment a libalegelőre,
Meglátott egy boronát a szántó szélébe.
"Hej, koma, micsoda tüskés citera,
Hogy az Isten csudájába került az oda?"

Három gazdász kiment a libalegelőre,
Meglátott egy repülőt fenn a levegőbe.
"Hej, koma, micsoda égi taliga,
Hogy az Isten csudájába került fel oda?"

Három gazdász kiment a libalegelőre,
Meglátott egy permetezőt traktor után kötve.
"Hej, koma, micsoda ez, mire való,
Hogy az Isten csudájába pisil ez a ló?"

Három gazdász kiment az erdőnek szélébe,
Meglátott egy mókuskát a fa tetejébe.
"Hej, koma, micsoda, milye van neki,
Hogy az Isten csudájába tupírozta ki?"

Három gazdász kiment a libalegelőre,
Meglátott egy őrmestert, a szelvényhez nőve,
"Hej, koma, micsoda, törős bandita,
Hogy az Isten csudájába, jutunk most oda?"

Az évszázad csókja, avagy a csábítás naplója

Hogyan legyünk antisztárok?

Hol volt, hol nem volt a rózsadombon is túl, amerre a nagygombosi disznó sem túr, a szatyiban – cica, lánykori nevén zsákbamacska. Volt osztán szerencsénk résztvenni ebben a megalofenomenális, agysejt-leropogtató, elisztatikus népi baromságban. Ugy csőbe húztak, mint utoljára kopasz gyík koromban. A taps gép, vagyis mi, távvezérléssel működtünk, sajtlíkacsos lett a tenyerem, illetve a tapsizmaim is bedurrantak. A mi percünk a házaspárjáték idején jött el, atomhangyák előre!!! A mellettem csücsülő királylánnyal (évfolyam kollegina) a tapsolás melegében jól összegabalyodtunk ill. a stori párközvetítő iroda javaslatára egymásra találtunk mint Leonce és Léna. Hipnózis, szembogár-párbaj, s az omnipotens Gyuri minket választott ki. Sztahonovista érdemrend pattant a mellünkre, üdvívalgás, it s a great ha-ha-ha !!! Hiper-szuperovuláció. Valaki a hátunk megett megjegyezte: jaj de aranyosak! Erre a másik: inkább morbid! a tengerszint feletti magasság kb. 50 cm. Előjáték: bemutatunk egy házaspári csókot. Edit (művésznéven Ecsó) hörpintett a gumibogyó szörpből, nekilendült, dobbantott, s a gravitációt megszegyénítve szájon csókolt. Háromnapos sörtéim visszazippantva én is besegítettem. Gyurika voyeur módjára kukkolt, s a szombat esti Mmmámor is közvetítette. Érzelemlába-eruption. Az ex feleségjelöltjeim zokogásai azóta is kísértének. Ezután jött a játék "öröme", a totális satisfaction – a nagy izgalomban a hajam is begöndörödött. Nyertünk egy nászutat – sebj, lesz még Vlagyivosztok magyar falu. Azóta sokan rázogatták a kezem, az új "menyasszonyom" miatt, én meg csak hümmögök, szép dolog a szerelem!

Moha

Utóirat: Rózsa Gy. Túró Rudi nagydíjat kapott a magyar nép brain drain-ezése terén elért érdemeiért!

TV1, 18.30 Zsákbamacska

Rózsa György, a kifogyhatatlan ötletgyáros, szórakoztató vetélkedőjében a szerencsés nyertesek értékes „zsákbamacskával” térhetnek haza. A képernyő előtt ülők is nyerhetnek – tudást és tapasztalatot...

a Lélek útvesztői

a szerelem lökéshullémai taszítanak feléd
arcom, arcod üvegéhez ér.
szembogár-párbajt vívunk a sötétségben,
s elmerülünk a tétovaság hullámtükrében.

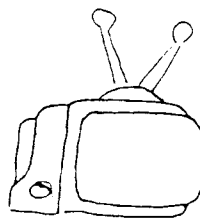
hirtelen elpattan a csend-harang
egy kiáltás hatol belé
szertefoszlik az illúzió-buborék
s mi szilánkjainkra esünk szét.

üveggyöngy-tökrömbén megpillantottalak
téged,
mosolyfátyol mögött rejtőzöl éppen
szemeidben illúzió-varázs paraszai lobban-
nak
s örült álomkeringőre hívogatnak
hallucináció-szárnyakat növeszték
s elhiszem, hogy veled repülhetek.

kifulladás, gyilkos finis
csak köd- és füstfoslány a világegyetem
feloldódsz a végtelenben
utánadnyúlok, de a
felhőbe verem a fejem.

felhőpapírba csomagolt gondolat-levél
ráteszek egy bélyeget
s elküldöm a vágy szelén
Feléd.

Machács



VIZSGÁINK

Sobi első vizsgálja az Egyetemen

Növénytan – Koltay tanár úrnál
K – mondja a fa részeit!
S – ág, ágacska, gally, gallyacska.
K – ennyi?
S – igen.
K – jöjjön vissza még egyszer kolléga, mert ez nagyon kevés.

Sobi – állattan – Bakonyinál

Vizsga után értékelés: kollégám, van az életben olyan, amikor az ember teljesítményét aláértékelek. Van olyan, amikor fölé. Én most magát fölé-értékelem és kap egy kettest!

Sobi – állattan félévi vizsga – Kissnél.

Fejlődésmeneteket tesz Sobi elé.
K – ez mi?
S – ?!
K – ez mi?
S – ez egy fejlődésmenet!
K – ennyit tud mondani erről félév állattan tanulása után? Jöjjön vissza még egyszer.

Anulu – állattenyésztés szigorlaton

Feltesznek neki egy befejező kérdést.
— Melyik az az állat, amelyik naponta egyszer szoptatja a kicsinyét?
Szabó Józsi sűg, tagoltan: Há-zi-nyúl!
Anulu – csak nem a házityúk?

Növényvédelem vizsga

Kiss tanár úrnál.

Verécsi Gabó vizsgálzik. Puskázik, mint a bajnok. Kiss tanár úr persze látja, megkérdezi tőle:
— Gábor, van magának jogosítványa?
— Igen tanár úr.
— És mit csinál Önnel a rendőr, ha átmegy a pirosra?
— Hát megbüntet.
— Igen, látja. Itt van az indexe. Jöjjön még egyszer vissza.

Gólya tábor első napja:

A nagy ivászatok után újra a koliban vagyunk. Este beszélgetünk az egyik szobában. Egyszer csak Verécsi Gabó felkiált: Srácok! még csak egy napja vagyok itt, de már valahol elhagytam a kontakt lencsémet! Keressük meg valahol!

Állattenyésztés ZH után:

V. Gabó beadja a dolgozatát. Szabóné belenéz, majd így szól:
— Gábor, az még hagyján, hogy egész végig puskázott, de ha még egyszer a tojást ly-nal írja, megbüntetem.

Állattan beszámoló

Bakonyi tanár úr szorgalmasan nyomogatja a diavetítő gombját, majd megáll a Parascaris equorum keresztmetszetét mutatónál.
— Mi ez? – mutat egy homályos foltra.
— Ez az ovárium.
— Na de Attila gondolkozzon józan ésszel!
— ... akkor talán az oviductus.
— Nem Attila, ez nem oviductus.
— ... lehet, hogy az uterus.
— Na de Attila – fakad ki Bakonyi tanár úr. Hiszen ez egy hím állat!

Vizsgán

— A krumpligumó gyökérmódosulás.
— De akkor miért vannak rajta csírák?
— Mert a krumpligumón belül helyezkedik el a szár.

Tételhúzás után G Pepe megkapja a szót:
— Mondják? vagy miről beszéljek?

— A számooca indája az szívógyökér. Azzal él-
ősködik a többi növényen.

Vizsga vége felé N Nándor a tőgy indexről kérdez, kezében S Tibor, a delikvens leckeönyvével. (Persze válasz nem igen akad.)
— De kolléga, legalább azt mondja meg, hogy ki találta ki ezt az indexet?
— Hát..., hát..., a Dékáni Hivatal.

Sinkovitsné órájáról elkésik valaki. Reagálás:

— Kolléga, a maga órája krumpli.
A következő óráról Sinkovitsné késik, de jó sokat. Egy vietnámi hallgató megszólal:
— A tanálnő ólaja egy kukorica.

U László, miután a hallgató elég sokat mellébeszél:

— Kolléga, nem akarja bedobni a törölközőt?
— Nem! – és tovább rizsázik.
Eltelik tíz perc, majd U László közbevág:
— Na tudja mit kolléga, akkor én dobom be!

— Mi az a góré?

— ö ö ö ...

— Hát tudnia kell! Nem a főnök!

— Tanár úr, én pesti vagyok!

— Mi történik, ha a talaj nedvességtartalmát a végtelenségig fokozzuk?

A csekély hallgatóság csöndben marad.

— Hát előbb utóbb a tenger esetét valósítjuk meg.

— Hol termelnek lent és hol kendert?

Szintén teljes csönd.

— Hát fent lent, lent kendert.

Urbán tanár úr mentő kérdést tesz fel:

— Milyen nyelven beszél?

— Angolul.

— Ott van egy térkép a falon, olvassa el mi van ráírva!

— De tanár úr! az németül van.

— Hát nem most mondta, hogy beszél angolul?

– majd kis idő múlva – Hát maga nem hülye, hát magát, hogy rúgjam ki?

(kettést kapott)

V./I. félév vállalatgazdaságtan gyakorlat /sertés-tenyésztés ökonómiája/

A tanárnő próbálja felrázni az ugyancsak elpilledt társaságot.

— Mondják, mit csinál a koca a telepen?... vagy termel, vagy...?

A csoport a kérdést hosszú hallgatással fogadja.

— Hát mondják már meg!... vagy termel, vagy mit csinál?

— Vagy NEM.

Ugyanezen az órán

Tanárnő: – mi az a rotáció?

Csoport, egységesen: – forgás.

Tanárnő: – nagyszerű, és mi az épületrotáció?

Csoport: /kis gondolkodás után/ – egy évben hányszor fordul meg az épület a tengelye körül.

Állattan I. félévi vizsga előtt

Felkészülés az A/2025-ben. Sanya fel-alá járkál a szobában, fejből mondja az egész könyvet és iszonyatosan aggódik. Szobatársai, Cecek és Rúzs rezignáltan nézegetik a "kifestőkönyvet". Sanya hirtelen megtorpan, Cecek füzetébe bámul és kétségbeesetten kérdezetgi egy szó láttán: — Ez mi?! Ezzel a latin kifejezéssel még nem találkoztam!!! Mi ez? Folim...,Foli..., Folimat..., micsoda?!

— Folyamatos, te birka!

Tanács egy feladat egyszerűsítésére

Ha bele sem tudsz kezdeni a példába, csináltasd meg mással!

Bővítése: Lehetőleg olyannal, aki Nálad jobban ért hozzá.

Folyománya: Ez egyszer biztosan ő is tévedni fog.

Törvény a puskázás és a melletted ülő viszonyáról

A melletted ülő mindig jobban tud puskázni.

Folyománya: A melletted ülőéről kell puskázni.

A folyomány folyománya: ha dolgozatot írsz, a melletted ülő vagy hiányozni fog, vagy két pad-sorral arrébb ültetik.

Minden jó (volna) ha a vége jó (volna)

Amikor az utolsó dolgot is sikerülne kipuskáznod, akkor kap rajta a tanár.

A tanári melléfogás Bonus-a

Egyetlen olyan eset van, amikor Téged is megdícsér a tanár: ha összetéveszt valakivel.

Ufó a Keletiben

avagy Orczy és a polc esete

Orczy barátunk vasárnap este igyekezett Tatáról (ugyanis ő ott lakik) eljutni az oly annyira szeretett Egyetemre. Erre a célra diák leggyakrabban a vonatot választja. Orczy is így tett. Félév eleje lévén Orczy a sok kaja, tiszta ruha és cucc mellé egy polcot is hozott magával, hogy kényelmesebbé tegye kollégiumi szobáját.

A Keletiben kolbászoltam éppen, amikor Orczy megérkezett este háromnegyed tízkor. A pályaudvar tele volt hátizsákos, válltáskás fiatalokkal. Többek között rajtam is egy nem éppen könnyű hátizsák feszült, amivel elég kényelmetlenül tudtam csak utat vágni magamnak a Keleti pu. emberkavalkádjában. Orczy valahogy nem illett bele a megszokott képbe. Irigykedve is néztem – bár elinte kicsit furcsállottam – milyen jó neki, hogy ő a nagy hatalmas pakkok helyett kényelmesen ballagott a második vágányhoz egy szál polccal a kezében. Utolértem és rögtön rá is tértem a polc témára, mire Orczy rángatózó arccal közölte velem, hogy ő is szívesen cipelné a motyóját, ha Tata és Kelenföld között el nem szublimáltatták volna.

Szállóigék

Töredékek jegyzeteinkből, előadásjegyzetekből...

"...az alkoholos erjedés egyik végterméke az etilalkohol – ezt a vegyületet nyilván ismerik..."

dr. Sajgó Mihály biokémia előadás

"az etilalkohol édeskés ízű és illatú, fogyasztása mámort idéz elő"

dr. Nosztícius Árpád féle jegyzet

"... ha egy németjuhászt és egy pulit hasonlítanál össze, megdöbbenél, hogy a puli mennyire más."

ebtenyésztés előadás

"a birka bonyolult biológiai egység"

juhtenyésztés gyakorlat

"a földművelés célja a föld művelése"

földműveléstan könyv

"a harmónikus átlag az átlagolandó adatoknak reciprok transzformációval előállított reciprok értékeiből számított számtani átlag reciprok értéke"

statisztikai módszerek alkalmazása a mezőgazdaságban jegyzet

"a tavak feltöltésének kezdetét úgy kell megállapítani, hogy a feltöltés végéig befejeződjön..."

vízgazdálkodás és melioráció jegyzet

"a jó minőségű gyepet adó legelő és a legeltetett állatok között igen szoros kapcsolat alakul ki. A legeltetés során a legeltetett állatok és a legelő füve között a lehető legszorosabb természetes kapcsolat tapasztalható."

gyepgazdálkodási praktikum

"az ölyvnek lehúzódo gatyája van..."

"a földi kutya az urbanizáció elől menekült a föld alá..."

Nagy Emil tanár úr előadásából

"a Triticale steril volt, nagyobb feltűnést nem keltett..."

növénynemesítés jegyzet

"a vályúra szerelt szállítócsigás berendezésnél a szállítócsiga a vályúra van szerelve..."

Mg. Müszi III.

"mialatt a másik libát tömik, egy segéderő a tömött libát tömetlennel cseréli fel.....a gép teljesítménye percenként 2-3 liba..."

Mg. Müszi III.

Murphy nyomdokain

Ha egy probléma megoldásán fáradozol, nagy segítséget jelent, ha eleve ismered a megoldást

*

Kellő számú adatból – statisztikai módszerekkel – bármit be lehet bizonyítani.

*

Minden nagy felfedezés egy-egy nagy tévedésnek köszönhető.

*

Ha legalább 15 percig időzik valami az íróasztalodon, szakértővé lépsz elő.

*

Nincs olyan egyszerű feladat, amit ne lehetne elrontani.

*

Tévedni emberi dolog, de isteni érzés.

*

Ha ez emberek néha meghallgatnák saját magukat, kevesebbet fecsegnének.

Kilencre várom...

Cecek megy a MÜSZI tanszákra. Lifttel megy fel, hiszen a negyediken van. Fent az ajtóban találkozik a lépcsőn lefelé induló Kiss tanár úrral.

— Tanár úr, magát keresem, mikor jőjtek vizsgázni?

— Jöjjön holnap – válaszolja. Ezután elindulnak, Kiss tanár úr a lépcsőn, Cecek a lifttel.

Amikor Cecek a földszinten kilép a liftből Kiss tanár úr lihegve várja:

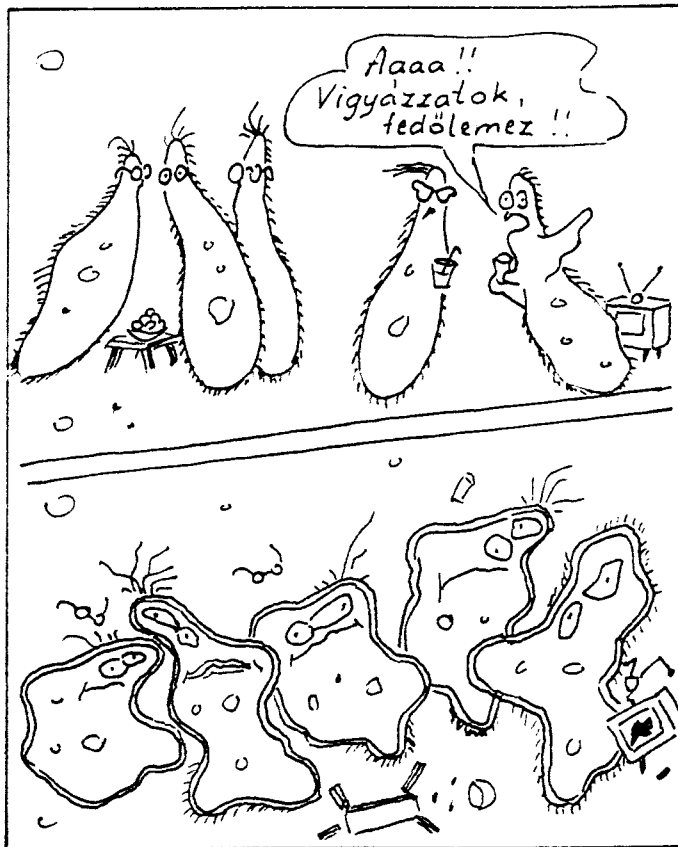
— És kilencre jöjjön!

A szakértő

Bakonyi G. tanár úr egy harcsa csigolyáját mutatva kérdezi a társaságot:

— Milyen halé lehet ez a csigolya?

Sz Adrienn: – bálnaé...



Élet a tárgylamezen,
avagy az Amóba
család halála

Nézd csak!
Itt a barátod,
alighanem egyenesen a
fodrástól jött...



Mindent a megfelelő helyen és időben.

Állattenyésztés szigorlaton:

Dr. Dohy János a III. számú bizottság elnöke a vizsgán előszeretettel beszélget a hallgatókkal, némileg oldja a feszültséget, s így közvetlenebb hangulat alakul ki:

— A diploma után már tudja mihez kezd, van esetleg valami munkahely ígérete?

— Van némi elképzelésem, de sajnos még nincs konkrét állás, csak reménykedni tudok majd.

— Na jó, csak azért, mert talán tudnánk segíteni, volt rá precedens korábban.

Egy őszinte pillantás után:

— Köszönöm, de én növénytermesztő vagyok, és nem sok közöm van az állattenyésztéshez...

(A baki ellenére közepesre értékelték a három tétel előadását)

Vezetés vizsgán néhány nappal később:

— Hármásra tudom értékelni a feleletét. No látom még hátra van a vállalatgazdaságtan vizsgája. Ki is vizsgáztat abból?

— Illés B Csaba és ... és Dinnyés tanár úr!

— Az lehetetlen, mivel az én vagyok!

(Kavics mindig is hadilábon állt a nevekkal)

E Gergő földműveléstan vizsgán kitűnően elmondja a tételeket. Dorogi tanár úr a szokásos kérdezgetéssel eljut a műtrágyákig, egészen a pécisó képletéig. E Gergő sehogy sem tudja a választ. Ebben az állapotban pislogott vagy tíz percig, majd bevallotta, hogy nem tudja. Dorogi tanár úr felháborodva:

— Maga akar gazdasz lenni?! Hát az rá van írva minden zsákra hatalmas betűkkel.

E Gergő:

— dehát ezért nem tanultam meg, mert rajta van minden zsákon.

(csak ő kapott karót, a többiek csak csendest)

Tantárgyi gyakorlaton

I. év végén

Pepe a nagygyombosi gyakorlaton élete kockáztatásával zsákmányol egy hőscincért. Gondosan elhelyezi az éteres üveg helyett egy perforált nylon zacskóban, majd lelkedezve szalad az évfolyamnak magyarázó B Gábor tanár úrhoz.

— Tanár úr! tanár úr! cincért fogtam – kiáltozza, majd magasra tartja az éteres üveget, a benne rejlő több száz rovarral.

B Gábor tanár úr száján akad a szó, keze a magyarázás lendületében mozdulatlaná dermed.

Ha Pepe nem kapja elő háta mögül a nylonzacskós cincért, egyesek szerint hatalmas pofont kap.

Baromfitenyésztési gyakorlaton:

Harmadévben:

Barátom, Csucsó (ifjúkori nevén Zsugyelik Gábor) egyzsercsak meglepett arccal fordul hozzám:

— Figyelj, Vasi! A liba, meg a lúd ugyanaz az állat?

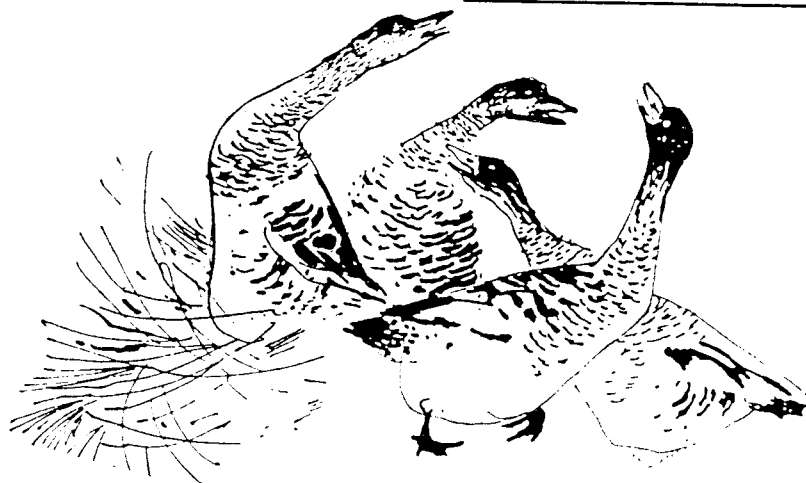
Hogyan kell növénygyűjteményt csinálni?

Recept.

— Tölts el egy napot növénygyűjtéssel az erdőben.

— Hogy a munka gyorsabban haladjon, vidd el a barátnődet is.

— Estére azon kapod magad, hogy a negyven lapos herbáriumból már csak harminckilenc hiányzik.



Wojteket talán nem kell bemutatnom a Tisztelt Olvasónak. Az ő nevéhez fűződő sok sok emlékezetes sztori közül az alábbi kettőt szeretném kiragadni.

A csúcstartó

A fent nevezett, hideg, nyálkás, latyakos és egy kicsit csúszós novemberi este helyi érdekű vasúttal utazott Gödöllő felé, amikor már ki tudja miért elálmosodott és jól nevelt gyerek lévén elalvás előtt levetette cipőjét, lábait pedig a szemközti ülésre helyezve álomba szenderült. A "következő pillanatban" a kalauz már kocogtatta is az ablaküveget "Gödöllő végállomás".

Wojtek felriadt, gyorsan húzta (volna) fel a cipőjét, dehát az már ki tudja hol járkált új gazdájával együtt.

Ilonatelep?! Kerepestarcsa?! Szilasliget?! Mogyoród?! ?

Nehéz lenne már megmondani.

Hősünk felvette (jobb híján) a nyúlcipőt és rohant, mit rohant, vágatott a lucskos hideg aszfalton és ezzel az elmúlt évek egyik legjobb idejét futotta a Hév végállomás és a Kollégium között.

Hazafelé

Lengyel évfolyamtársaink, miután az első évet eredményesen teljesítették, hazafelé száguldottak expressz vonatukkal. Mivel örömük határtalan volt, kissé ilumináltak voltak. (A nevüket még talán meg tudták volna mondani). Az utolsó működő gerincvelői reflexük azt súgta, hogy így nem szabad a szülők elé kerülniük. Ezért nem otthon, hanem a következő állomáson szálltak le, hogy majd ott szalonképesse válna térnek haza.

Pechükre a szülők valamilyen ok miatt ehhez az állomáshoz mentek ki óriási büszkeséggel, egyemista fiaik fogadására. Az ősök annyit láttak, hogy miután a vonat megáll egy gyerek kizúg belőle. A gyermekük lapjával szállt le, mintha egy zsákot löktek volna ki.

A másik család kicsit megmosolyogta a dolgot és bízott abban, hogy ez az ő fiúkkal nem történhet meg.

Volt is meglepetés, mikor a peronon fekvő társa mellé megérkezett az ő gyermekük is.

A Tanulmányin történt

Szigorlat UV után:

— Ez a fránya Antal már megint okosabb volt nálam! Remélem, senki nem akar lebeszélni a visszavágóról, bennem is rejtőzik némi emberi büszkeség!

III. évfolyam 2. félév:

— Bocs, ez a Tanulmányi Osztály?

Le kéne pecsételni a diákomat!

Fogadó óra után:

— Elnézést kérek az abszolút alkalmatlan időben való alkalmatlankodásomért, de kérdésem tárgyában a legoptimálisabb feleletet a valószínűség határain belül ebben a szobában vélem felfedezni.

Mikor lesz ösztöndíj???

Órarend

— Ha a kedd délutáni előadást áttennénk hétfőre, az egyik szerda délutáni gyakorlatot csütörtökre, a másikat pedig péntekre, akkor minden nap egy óránk lenne.

Azért meg kár bejönni!!!

Párhuzamos dialógus

Helyszín: Bábolnai ABC pénztár melletti rádiátor

Szereplők: Sanya, Kárpi, Pityesz, Perec

Cselekmény: Sanya, Kárpi, Perec a borotválkozás nehézségeiről értekeznek.

(Érkezik Pityesz, kezében egy dobozos PEPSI-vel)

Sanya igyekszik felvenni a beszélgetés fonalát és így szól:

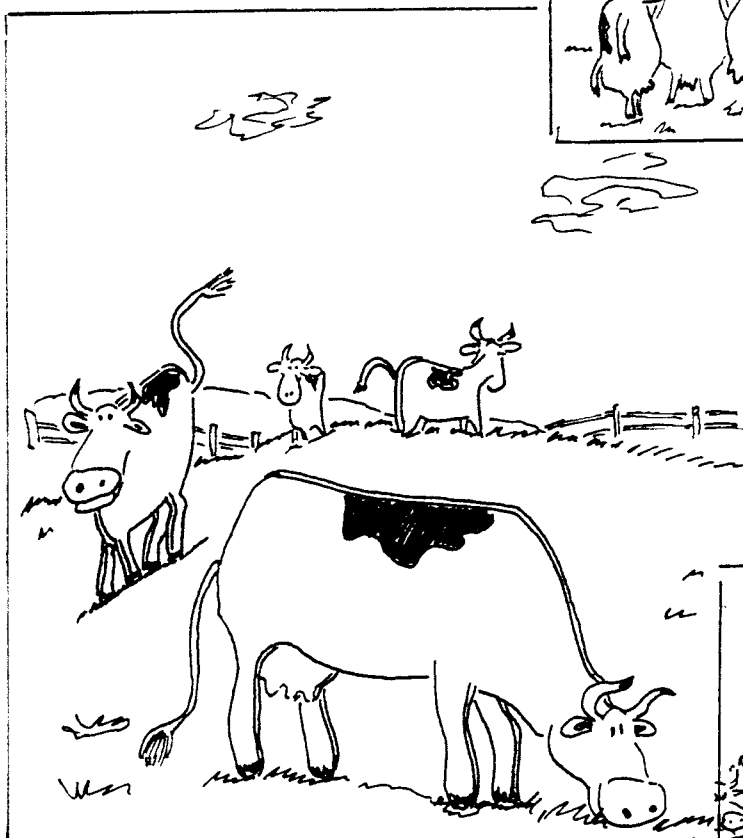
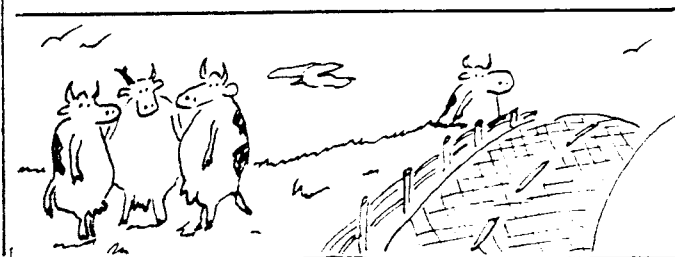
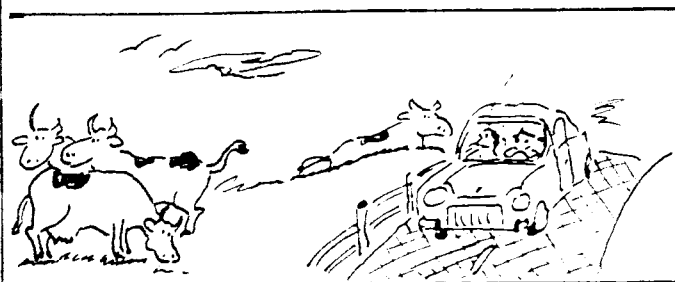
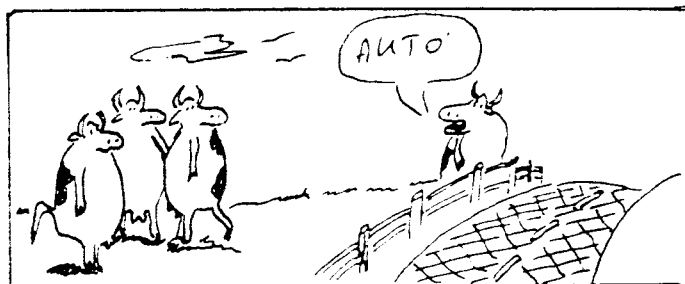
— Én azért nem szeretem a dobozos kólát, mert sok a szénsav benne.

Perec: – nekem a derbi borotvahabtól kipattog a nyakam.

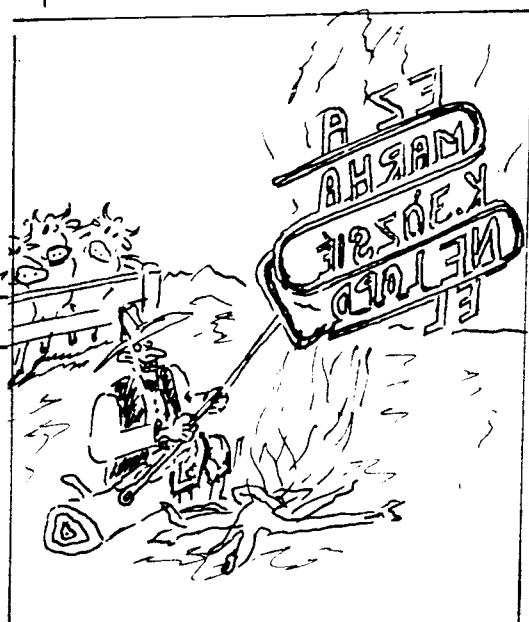
Pityesz: – Srácok, én visszamegyek, veszek egy borotvát.

Kárpi: – Én a FANTÁ-t szeretem.

Marhák sárgók



Az "Egyperces Steak"-marhák



Izelítő azokból a történetekből, amelyek százával estek meg az elmúlt öt év alatt

Kezdetnek egy-két aprócska story, amely még nem Gödöllőn, hanem Debrecenben történt, a DATE-n.

A mindenki által jól ismert Mirkó fél kémia könyv szerzője maga Mirkó professzor úr feltet kémiaiából:

Kérdés, kérdést követ, de a hallgató egyikre sem tud válaszolni. Egyszer csak a professzor úr ezt kérdezi:

— Mondja, kolléga hány protonja van a hidrogénnek?

A kolléga arca felderül, végre egy kérdés, amelyre tudja a választ. Talán még van remény.

— Egy – feleli büszkén.

A professzor úr komótosan kinyitja a hallgató indexét, és azt mondja: – nohát, akkor ezt most feljegyezzük...

Megint Mirkó professzor úr feleltet, és a felelet ezúttal sem fényes. Egy darabig figyeli a hallgatót, sajátos, bánatos, megértő tekintetével, majd azt mondja:

— Hát, kolléga, ez elégséges.

A kolléga arcán kisímulnak a meggyötörttség ráncai, hátradől és kifújja magát. A professzor úr azonban még nem fejezte be mondandóját, köszörül egyet a torkán, és így folytatja:

— Dehát ebből egy a magáé, egy pedig az enyém, – s azzal az elégtelent a saját papírára is feljegyezi.

Két, ha jól emlékszem, kameruni diák hetek óta szenved az Egyetem első évfolyamában. Semmi olyannal nem találkozhatnak, amely ismerős lenne számukra. Egyik napon felmennek az Állattan Tanszékre, hogy először találkozzanak a megtanulandó rovarokkal, a kikészített rovardobozokban. Amikor meglátják a feltűzött rovarseregletet, egyszer csak felderül az arcuk, és felváltva így kiáltoznak:

— Ááá, ezt is ettem, ezt is ettem, ezt is ettem!

A két afrikaiból az egyik állattanból vizsgázik, de nem sok sikerrel. Szinte semmit sem tud. Végezetül a hangyákról kérdezik. A napbarnított

fiatalember elgondolkozik, majd így felel:

— Hangya lenni nagyon savanyú.

A gödöllői kezdetek...

Az első év felénél jöttem át Debrecenből Gödöllőre. Hosszú huza-vona után kollégiumi helyet is kaptam az A/3008-asban. Bekopogtam és beléptem. A szoba belső burkolata Izzó Márvány volt. Tudtam, hogy egy Ammar Szálem nevezetű arab fiú helyére kerültem, éppen ezért először Szálem-a-lejikut akartam köszönni, de meglátva két leendő szobatársam iszonyú izomcsoportjait, csak csendesesen biccentettem, és óvatosan kipakoltam a csomagjaimat. Debreceni szokás szerint éjjelkor lefeküdtem aludni. Két szobatársam, mintha mi sem történt volna az asztalnál ült és tanult. Izzó magyar nyelvet, Márvány angolt. Lámpafénynél nem tudok aludni, ezért fél kettőig nyitott szemmel ide-oda dobáltam magam, remélve, hogy egyszer majd csak lefekszem. fél kettőkor végre megkegyelmeztek és leoltva a lámpát bemásztak az ágyba.

— Ti mindig ilyen későn fekszetek le? – kérdeztem aggódó arccal.

— Nem, sokkal később szoktunk, most csak miattad kapcsoltuk le a lámpát – felelték.

Azon az éjjelen nem sokat aludtam. Töprengtem, vajon ez így lesz öt évig?

A tanulást leszámítva így lett.

Most pedig jöjjenek a gödöllői történetek

A sportdisznó

Aznap reggel az általunk Sennának keresztelt buszsofőrünk szokásához híven belevágott a gázpedálba, az egész társaság belesüppedt a komfortos ülésekbe és a Robur vad száguldásba kezdett a Sertéstelep felé. Bár Senna a korábbi napokon is rendkívülit produkált, éreztük, hogy ezen a reggelen, fantasztikus futamidő születik. Útközben volt egy útkereszteződés, stop táblával, és ez Sennánál rizikós pontnak számított. Most is iszonyú erővel taposott a fékbe, a Robur hátsó kerekei elhagyták a földet (velünk együtt), de a következő pillanatban – ma sem értem,

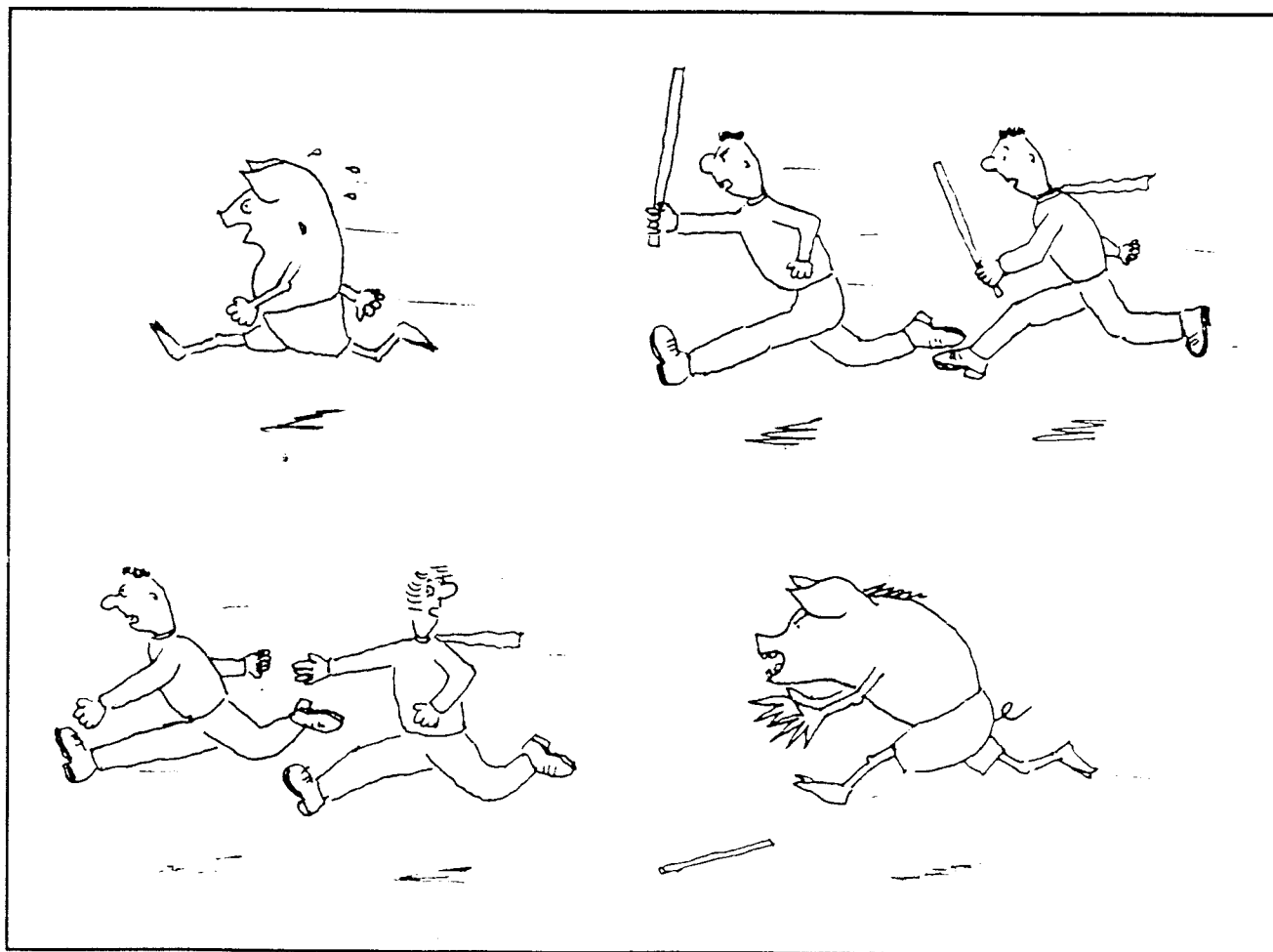
hogyan csinálta – már megint padlógázzal tornáztunk fel magunkat a kelet-német szerkezet végsebességéig. a manőver a szokásos volt, de ezen a reggelen a busz jobb oldalán furcsa dolgok történtek. Mi csak azt láttuk, hogy a kereszteződés elhagyása után már nem voltunk egyedül. A mellettünk lévő méter mély árokban egy tűzoltó parancsnoki zsiguli dobálta magát, továbbá láttuk a benne ülőket, akik a vad domborzat ellenére egy ideig még tartották is a tempót. Úgy 20-30 méteres fej-fej melletti száguldás után azonban a zsiguli két utasának az állaga kezdett megváltozni, és a szolgálati jármű – a szovjet tervezés ellenére – megadta magát. Mint kiderült, képtelenek voltak a Senna által begyakorolt fékutat betartani, és így történhetett meg az, hogy kb. hatvan km/h-ás sebességgel elszáguldottak a busznak alig nevezhető tákolmány jobb oldalán, és roncsderbibe kezdtek a merőleges út túlsó végénél. Nagy baj nem történt. a parancsnok kiszállt a hátsó csomagtartóból, rutinosan összehajtogatott magának egy új szolgálati sapkát, elnézést kért fiatal sofőrje ügyetlenségéért, és a zsiguli önerőből kikecmergett az árokból.

Ilyen apró momentum után érkeztünk meg a Sertéstelepre. Ott közölték néhányunkkal, hogy

a hizlaldából, ahol több száz disznó tengette savanyú napjait, a 105 kg körüli állatokat fel kell hajtani egy teherautó platójára, mert viszik őket a vesztőhelyre.

Nos munkához is láttunk, M. Gábor barátommal, aki a tapasztalt marcona dolgozókat is meghazudtoló lendülettel kezdte kergetni az állatokat, sőt, a megfelelő hajtási szakszavakat is gyorsan elsajátította, és pár perc múlva már teli torokból kurjongatott. A disznók azonban valahogy megmakacsolták magukat aznap délelőtt, mert minél vadabbul űztük őket, egyik sarokból a másikba, annál kevesebb jutott el az istálló kijáratáig.

Ekkor, hogy munkánk eredményesebb legyen, hajtási szakeszközöket szereztünk be, egy-egy karó formájában. Innentől kezdve az istállóban gigászi küzdelem kezdődött. Kis idő múlva már nem láttuk egymást a felkavarodott porban, és csak egy-egy elénk kerülő disznóra tudtunk "koncentrálni". Bár a helyzetet én egyre reménytelenebbnek ítéltam, néhány disznó valószínűleg ösztönéből, vagy mert unták már a port, az ajtó felé indult, és az EXIT feliratot látva unottan kiballagott a szabad levegőre. M. Gábor barátom ekkor született meg a sorsdöntő gondolat.



Az a baj – mondta –, hogy ezek a disznók elhízott, eltunyult állatok, és a hajítás azért nem eredményes, mert semmi sportosság sincs bennük. Próbáltam érvelni, miszerint a sertésenyésztésben éppen az a cél, hogy hízott állatokat állítsanak elő, de Gábor, aki általában nem szakmai szempontok alapján mérlegelt, meggyőzhetetlen volt.

Hogy teóriáját bebizonyítsa elhatározta, hogy kocsira rakás előtt egy kiszemelt példánnyal elkezdte a "szükséges" gyakorlatokat. Az istállóban ekkor már akkora volt a por, hogy az összes bent lévő állat illetve ember – sorsára hagyva a megmaradt négy oxigén molekulát – egyaránt kijött a friss levegőre, úgy, hogy a disznók ekkor már súlyuktól függetlenül ott lézengtek a hatalmas istálló körül szabálytalan piknikus piknik-csoportokban. Valószínűleg éppen az embertelen illetve disznótlan bánásmódról vitatkoztak, amikor Gábor edző kiszemelte a maga disznáját.

Az edzés bemelegítő futással kezdődött. Ha a disznó lankadni látszott, vagy ha a mester nem volt megelégedve a részidővel, akkor bár finoman, de határozottan dolgozni kezdett a karó és újdonsült atlétánk hátsó felén ennyhe pír kezdett megjelenni. Nem sokkal később a ternírozott állat gyengülni kezdett, egyre nehezebben szedte a levegőt, szája szélén megjelentek az első fehér buborékok.

Azt hiszem ekkor kértem először Gábort, hogy fejezze be az egészet, hajtsuk vissza az állatot a teherautóhoz, amelytől ekkor már kb. kétszáz méterre eltávolodtunk, úgy, hogy az edzés valójában mezei tájfutássá alakult. Gábor azonban – a disznókkal ellentétben – hajthatatlan volt. Elvannak tunyulva ezek a dögök, értsd meg, legalább ezt az egyet meg kell nevelni – érvelt – és újjúlt erővel kezdte terelni a szerencsétlent, aki egy pár pillanatra tényleg vad száguldásba kezdett. A disznó nagy ereje azonban pár méter után elhagyta, és immáron a teljes kimerülés határán zihálni kezdett, továbbá egyenlőtlenül bevörösödött. Pofáján egyre nagyobb habcsókok lógtak. Lusta disznaja! – kiáltotta M. és edzői önuralmát elveszítve lökdösni kezdte. Piknikus atlétánk düllöngélve megtett még pár yardot, aztán végső elkeseredésében egy árokhoz lépett és belevetette magát. Gábor elkötelezte magát képzeletbeli edzés terve mellett, nem tudott beletörődni a kudarcba, beugrott hát ő is, és a disznót test test elleni küzdelemmel az árok elhagyására ösztökölte. Sikerült is a lehetetlen, mindketten kikerültek

a mélyből, sőt még egy végső gerincvelőből induló futamnak is szemtanúja lehettem. A disznó azonban ekkor megállt, méghozzá olyan határozottan, olyan eltökélten, hogy érezni lehetett innen már egy tapodtat sem mozdul. Színe ekkor már hihetetlen szederjesbe csapott át, hátsó fertáján a segédeszköz nyomai sztratoszféra árnyalatú kékes csíkokként jelentkeztek, szájából úgy dőlt a hab, mint egy poroltóból, és vadul zihált.

Gábor, ez mindjárt megdöglik – szóltam ijedten de határozatlanul, mert bár a mester is eltűnődött egy pillanat erejéig páciense állapotán, hirtelen újabb erővel rontott a tanítvány feléje eső részének. Ekkor nekem már úgy tűnt – bár tudtam, hogy ez anatómiai lehetetlenség –, hogy a disznó izzadni kezd és vadul számolni kezdtem a 105 kg-os testsúlyt véve alapul, vajon menyibe fog kerülni nekünk ez az edzésnap? Gábor közben löködött és kiabált, a disznó viszont csak állt. Aztán hirtelen – talán vad őseinek génjei manifesztálódtak, vagy nem is tudom hogyan – de a disznó felhőrdült, megfordult és nekünk rontott. Az edzés egy pillanat alatt a viszájára fordult, most már mi futottunk elől – nem is rossz részidőkkel – és az edzés alanya loholt horkolva a sarkunkban, szerencsére csak rövid ideig, mert oxigénje ismételtelen elfogyott. Mi még a biztonság kedvéért leszaladtunk egy hatvan méteres döntőt – azt hiszem Gábor nyert – és átugrottuk a néhány utunkba kerülő aladályt.

Disznóink színe ekkor már Csontváry híres vibráló liláján is kifogott, és én már szentül meg voltam győződve, hogy lesz egy üres hely a teherautón.

Bevallom nem emlékszem már, hogyan került fel tömpeorrú tanítványunk a platóra. Végig azon imádkoztam, hogy legalább a vágóhídig maradjon életben, miközben a teherautó elindult. Disznóink – ma is látom magam előtt, ahogy fajtajától semmi szín alatt nem várt – mély hupilila tónusban feszít rózsaszín testvérkéi között. Azt sem tudom, hogy megérkezett-e? Az is elképzelhető, hogy edzője jót tett vele, mert nem hiszem, hogy vágásra alkalmas állapotban ért a rendeltetési helyre. Bár sérülései nyolc napon belül gyógyulóak voltak, mellkasában immáron sportszív dolgozott, amely megkülönböztette minden élő honfitársától. Ő volt az első sportdisznó.

Nekünk, várakozással ellentétben nem gyűlt meg a dolgunk a hatóságokkal, disznóknak azonban úgy gondolom igen. Minden valószínűség szerint hatósági húsboltban került értékesítésre.

A poszáta

S. Sanyi bajban volt, meglehetősen nagy bajban. Állattanból vizsgázott és szinte semmit sem tudott. Az első tétele nagyon gyengén sikerült, és Bakonyi tanár úr egyre jobban ráncolta a homlokát. Most éppen második tételként a veréb alkatúak voltak soron, azon belül a poszáta féléket kellett volna jellemezni, de Sanyinak valahogyan ezekről az aprócska madarakról sem jutott eszébe semmi érdemleges, csak általánosságokat mondott. Bakonyi tanár úr végül megelégtelt és így szólt:

— Nos, kolléga, szedje össze magát és most már olyan dolgot mondjon, ami csakis a poszátákra jellemző.

A felelet tehát sorsdöntő pontjához érkezett. S. Sanyi agya lázasan dolgozott, életében először lement alfába, sőt, képzeletben még az alagsorba is, iszonyú erővel facsarta ganglionjait a poszáták után keresgélve. Végre félperces teljes csend után kinyílt a szája, majd révetegen ennyit mondott, mint abszolút megkülönböztető jegyet.

— Kicsi, fekete szemük van...

Riz

Ugyancsak Bakonyi tanár úr vizsgáztat, de most ökológiából, és ezúttal egy laoszi évfolyamtársunk az áldozat. A felelet siralmas. Bakonyi tanár úr könyörületes hangulatában van, dülőre akarja vinni végre a feleletet és így szól:

— Mondjon egy T3-as növényt!

Laoszi évfolyamtársunk elgondolkodik és az általa legjobban ismert növényt említi:

— Riz.

— Nincs szerencséje, kolléga, ezt pont T4-es – mondja a tanár úr – na, akkor most mondjon egy T4-est!

— Riz.

Az agrárban

A másodév első napjának estéje már az agrárban ért bennünket. Egy kicsit "késtünk", a terem túlsó végén egy másik asztalnál már nagy volt a hangulat. Egyszer csak látom, ahogy A.L. évfolyamtársam feláll, sugárban háyni kezd, és úgy azonmód hányás közben komótosan elindul a kijárat felé. Hát igen. Megkezdődött az új tanév...

Csak a vázlatát...

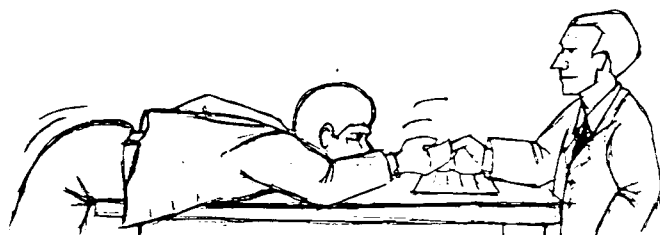
M. Gábor barátom filozófiából felel Gulyás tanár úr tágas irodájában. Próbál elvont lenni, ami egy agráros egyetemistának már másodévben is nehézségeket okoz. A felelet ennek megfelelően

középszerű. Őt és a tanár urat két asztal választja el egymástól, egymásnak háttal összetolva, így tehát a kettőjük közti távolság nem elenyésző. Gábornak elfogynak az ötletei, befejezi feleletét, a tanár úr pedig hirtelen kinyújtja jobbját.

Ajaj! itt most kezdet kell fogni – gondolja M., és mivel az asztalkomplexum megkerülése kínos időhúzásnak minősülne, hirtelen elhatározással rádobja magát az asztalokra, végighasal rajtuk, és belecsap Gulyás tanár tenyerébe. Ezután elégedetten visszaaraszol székébe, ő megtette azt, amit az illendőség kívánt, sőt, ha így vesszük, frappánsan megoldotta a helyzetet.

A tanár úr azonban elképedve néz, szóhoz sem tud jutni meglepetésében, aztán nagy nehezen ennyit mond:

— Csak a vázlatát akartam elkérni!



Andrásnap

A nyolcas csoport András napot tartott a Hangulat nevezetű "eszcresszóban", ahol ekkor még nem ütötték a dobgépes szintetizátort herélt hangú "művészek", szóval még jó hely volt. (Állítólag most újra az – ez itt a reklám helye.)

A hangulat a Hangulatban már feletébb emelkedett volt. A névnapi vígasságot nem zavarta semmi. Bár Orczy egyszer csak eltűnt az ünneplő tömegből, de fél órával később a WC ajtó nyitásakor – fejfelé előfordulva az aprócskára méretezett helyiségből – újra előkerült. Egy idő után a társaság vilmos körtézni kezdett. Anulu hirtelen gondolt egyet, felállt és légies mozgással kifordult az ajtón. Blörő ezt látván felhőrpintve Anulu ott felejtett folyékony körtéjét, bejelentve, hogy utána megy és imbolygó léptekkel a kijárat felé indult.

Az utcán a november 30-i hidegben egyszer csak úgy érezte, hogy valaki tarkón vágja. Talán még meg is fordult, hogy megnézzé ki az, nem gondolván, hogy a tarkóncsapó maga a Vilmos Körte személyesen. Ezen a ponton az alkoholos befolyásoltság miatt Blörő hibázott. Jobbra fordult. Pár órával később, úgy hajnali fél öt táján, Blörő arra ébredt, hogy megy. Egy szántóföldön haladt

éppen, körülötte pár km-es körben semmi, csak a fekete hantok és a sötét éjszaka. Blörő feltette magának az ilyenkor szokásos kérdést:

— Ki vagyok? Hol vagyok?

Miután az első kérdésre megtalálta a választ, eszébe jutott távoli hajós ősei tájékozódási módszere és felnézett az égre.

Azonmód hanyatt esett.

— Ez így nem lesz jó – gondolta, négykézlábra ereszkedett hát, és így jellegzetes gorilla-tartásban nézett fel megint a csillagos égboltra. Egy darabig bambám meredt az asztronómiai csodára, majd hirtelen eszébe jutott, hogy nem is ért a csillagokhoz. Más tájékozódási pontot kellett hát keresnie.

Blörő december elsején hajnali öt óra körül több km távolságra minden lakott településtől egyetemistától nem várt arckifejezéssel állt egészál vászondzsekijében és figyelte az éjnek neszeit. Aztán lágyan, mint a kondenzátor bűgása, lassan eljutott hozzá az M-3-as távoli morajlása. A csípős hideg alkoholgőzös agyát fantasztikus gondolatmenetre ihlette.

M-3-as – gondolta Blörő. Ha M-3-as, akkor út, ha út, akkor autó, ha autó, akkor ember, ha ember, akkor élet, ha élet, akkor település, ha település, akkor talán Gödöllő, és elindult a hang irányába.

Világos reggel, immáron teljesen józanul Blörő megérkezett a kollégiumba. A szobában összelálikozott Anuluval.

— Hol a francban voltál? – kérdezte Anulu.

— Téged kerestelek.

U.i. (talán a hagyománynak tekinthető, hogy azóta is minden András napkor valaki bejárja a Tour de Blörő útvonalát.)

Már szarvast is?

Genetika óra. A tanár arról beszél, hogy hol tart manapság már a tudomány, totipotens sejtekből minő növénycsodákat tudnak előállítani steril táptalajon.

F. Karesz bambán bámul ki az ablakon. Felőle azt állítanak elő, amit csak akarnak. Közben a tanár azt kezdi magyarázni, hogy ez ügyben Szarvason is komoly eredményeket értek el. Szerinte a világon csak kevés intézmény előzi meg Szarvast.

— Szarvast? Szarvast! – kapja oda a fejét Karesz, aki nagy vadász, és ez már őt is érdekli – már szarvast is?

A csoport vadul röhögni kezd, csak ketten komolyak halálosan.



Az egyik Karesz, aki nem érti, hogy lép le a steril táptalajról a kész szarvas, és egyáltalán, hogyan fér el rajta.

A másik a tanár, aki nem érti, mit nem ért Karesz.

Arcmemória

Elterjedt a hír az évfolyamon, hogy Dorogi professzor úrnak bámulatos arcmemóriája van, és akik nem járnak előadásra, azokat vizuálisan gyorsan kiszűri a vizsgán, és akkor azoknak Sanyi.

M. Gábor, aki találékony ember, kisütötte, hogy akkor is megjegyzi az arcunkat a professzor úr, ha majd a folyosón nagyokat köszönünk neki. Igen ám, de mivel nem jártunk előadásra, nem tudtuk, hogy kinek is kell köszönni. Köszöntünk hát egy éven keresztül boldog boldogtalannak, a földművelés folyosóján.

Ebben az időszakban történt, hogy Gábor a földműveléshez legközelebb eső WC-ben csurgatott, amikor belépett egy fehér köpenyes alak, és odaállt hasonló célzattal a Gábor melletti piszoárhoz.

— Atya Isten! lehet, hogy ő a Dorogi? – gondolta Gábor és nem is gondolkodva, azonnal odaköszönt:

— Jónapot kívánok!

A fickó – ma sem tudjuk, ki lehetett az – meglepetésében majdnem végigöblítette a szemközti csempesort és csak ennyit tudott kinyögni:

— Szevasz.

(a vizsgán nem Dorogi professzor úrhoz kerültünk)

Újra a rizsáról

Laoszi évfolyamtársunk ezúton növénynevelésből vizsgázott. Mint minden vizsgáján, most is a rizsről, vagy ahogy ő mondja a rizről próbált beszélni, de sajnos tételének köze sem volt ehhez az általa oly jól ismert növényhez.

Bálint professzor úr többször is félbeszakította, mondván, hogy most már a tételről beszéljen, ne másról, de próbálkozása mindannyiszor sikertelen maradt, mert B. ott folytatta, ahol abbahagyta. A professzor úrnak két szemüvege volt. Egyikkel bennünket látott, a másikkal pedig az előtte heverő jegyzeteit. Most, hogy látta semmi esélye annak, hogy valami eredményeset halljon, a közellátó okulárt vette fel belső emigrációja jeléül, hátradőlt székében végső megadással és mi végighallgattuk vele együtt, ki tudja hányadszor a laoszi rizstermesztés legújabb eredményeit és problémáit távolkeleti akcentusban.

Bejelentés

Mézes tanár úr, az egyik takarmányozástan előadás előtt az évfolyamhoz szól (ami jelen esetben 15 embert jelent):

— Tisztelt kollégák! a következő héten egyébirányú elfoglaltságaim miatt megcseréltem az előadást Király professzor úrral. Csak azért szólok Önöknek, nehogy véletlenül a jövő héten ilyenkor betévedjenek egy géptan előadásra.

Gazdászok a villamoson

G. Robi évfolyamtársunk – aki később hűtlenül átment a GTK-ra – a 4-es 6-os éjszakai villamost várta. Az kisvártatva meg is érkezett. Hogy, hogy nem Robi a villamoson ismerős arcot pillantott meg. G. Gábor évfolyamtársunk üldögélt az egyik ülésen bánatosan, mint egy magába roskadva, vele szemben egy üres hely ásított.

— Szai, Giczmó! – szólt őszinte örömmel Robi, abbéli vigalmának adva hangot, hogy az éjszaka kellős közepén amikor már nem is számított rá, hirtelen kedves ismerőssel találkozik. Miközben köszönt, le is ült Giczmóval szemben. Giczmó felemelte enyhén szólva mámoros fejét, elködösült szeme lassan lassan felismerte Robit, majd hosszas koncentrációval összeszedte magát, elrendezte nyelvét szájjüregében, és így szólt:

— Fi-fi-figyelj, én nem ültem volna ide.

— Miért? – kérdezte értetlenül Robi, akit nagyon meglepett Giczmó nyers magatartása.

— Azér' mer az előbb hánytam le azt az ülést, amiben ülsz.

A villamos lágy csilingeléssel vitte tovább két gazdász utasát, de csak az egyikük mosolygott.

Csúszkálni jó

A harmadév telén történt, hogy egy pénteki este len elindultam hazafelé. Az idő éppen enyhült, a hó csepegve olvadt körös körül. Szennyessel iszonyúra tömött táskámmal bandukoltam a vasút állomás felé, amikor a sportcsarnok melletti parkolóban hatalmas nagyon hosszú kicsúszkált jégfelületet pillantottam meg. Világéletemben szerettem csúszkálni, most sem gondolkodtam, nekiszaladtam, és jóleső száguldásba kezdtem a jég hátán.

Behemót táskám még fokozta is a lendületet, amikor egyszer csak látom, hogy a csúzda végén iszonyú, kb. két méter széles, láthatóan bokáig érő latyakos sártenger feketellik. Megállásról szó sem lehetett, egyenesen feléje tartottam. Szervezetem egy pillanat alatt megtelt adrenalin, és Lillehammerban 10,00 pontot érő helyből ugrást produkáltam. Nem tudom hogyan, de a mutatvány sikerült, megúsztam a dagonyázást, felélegezve mentem hát tovább a vasút állomásra.

A peronon a vonatra várakozók között összetalálkoztam M. Attila évfolyamtársammal, aki háttával szorosan a falhoz símulva állt. Üdvözöltük egymást, beszélünk minden féléről, amikor Attila egyszer csak megkérdezte:

— Figyelj, útközben ahogy jöttél, nem láttál egy hatalmas csúzdát?

— Dehogynem – feleltem.

— És a végén az a sár...

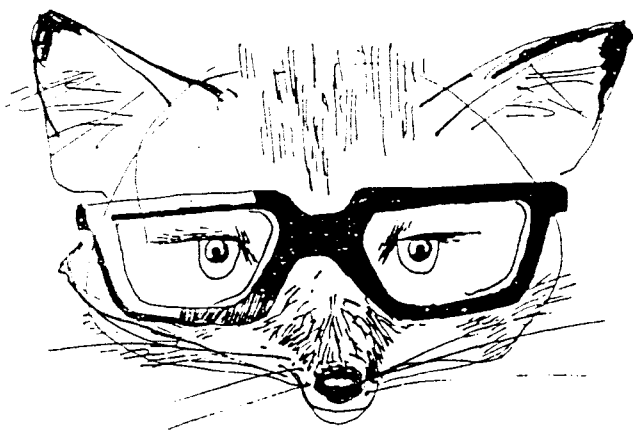
— Ne is mond, majdnem beleestem.

Erre Attila, aki mindig nagyon elegánsan öltözött, megfordult és megláttam a hátát. Mit mondjak, ilyen ritkán lát az ember. A nyakától a sarkáig merő latyak volt.

Lajos-Lajos

Harmadév végén az ember már szinte az egész Egyetemet névről ismeri. P. Zoltán évfolyamtársam is magabiztosan indult a nyári gyakorlatot megbeszélni Aranyos Lajoshoz, a gyakorlatszervezésre.

Már meg is beszéltek szinte mindent, amikor kiderült, hogy Zoli eltévesztette a házszámot. Ugyanis éppen Helyes Lajossal beszélgetett a kertészetben.



S. Tóni mindig becsületesen készült a vizsgáira. Most is egy állattan beszámoló volt soron, nevezetesen az emlősökből. Tóni hát megnézte a tan-szék vitrinjében a megtanulandó állatokat, és megjegyezte mindnek a helyét pontosan. Bent a vizsgán azonban, bár ugyanazokat a fajokat kér-dezték, de másik sorozat kitömött szőrmegom-bóc-példányokat raktak elébe, nem azokat, ami-
ket kint látott. Ez az övön aluli húzás Tónin szemlátomást kifogott. Az asztalra tették az első apró teremtményt. Tóni nézte, nézte, tündődött, majd így szólt:

— Güzü egér.

— Nem, dehogy güzü egér! – szólt nyersen a ta-nár. – Nézze meg ennek az állatnak hosszú az orra, kicsi a füle és afarka is egészen más, mint az egereké. Ez egy cickány. Azért adtam ezt, mert ezt a legkönnyebb megismerni.

A második állatnál Tóni megint eltűnődött. Hosszas gondolkodás után határozottan kijelen-tette:

— Pirók egér.

— Dehogy pirók egér! Kolléga, most mondtam el, hogy mi különbözteti meg a cickányokat az egerektől. Hát nézze már meg, ez is egy cickány!

A tanár meglehetősen türelmetlen volt, de nem akarta kirúgni Tónit, ezért eléje tette a szerinte legkönnyebben felismerhető állatot, a rókát. Ab-ból is egy apró, néhai fiatal példány földi marad-ványait.

Tóni nézte, nézte, vizsgálgatta. Hát ez olyan, mint a róka, de sokkal kisebb. (Kint a vitrinban egy igazi, nagy, kifejlett róka volt.) Rövid töp-rengés után válasza így hangzott:

— Pézsmapocok!

Az irodában fájdalmas nyögés hallatszott.

Azt hiszem negyedév első felében történt, de lehetett korábban is, hogy Blöró barátommal el-határoztuk tejbegrízt főzünk. A tejbegríz az olyan finom, tartalmas étel, meleg is, és ami a legfontosabb, könnyen elkészíthető. Igen ám, de mi kell a tejbegrízhez? Hosszas eszmecsere után megállapodtunk, hogy először is gríz, továbbá tej.

El is mentem az ABC-be, hogy megvegyem a hozzávalókat. A boltban azonban nem volt gríz, csak búzadara, és kukoricadara. Belső ösztönöm azt súgta, hogy e kettő valamelyikét nevezik másképpen gríznek is. Hosszú tépelődés után odaléptem egy hétfélig bevásárlást végző hölgy-höz.

— Elnézést, ne tessék kinevetni, de miből készül a tejbegríz?

A hölgy kérésemet meg sem hallván jót kacagott rajtam, de aztán rámutatott a búzadarára és én boldogan vittem a kolesba a vásárolt komponen-seket.

Azonban újabb probléma adódott. Mennyi gríz kell egy liter tejhez? Hétféleg lévén nőnemű egyén éppen nem volt a közelben, átszaladtam hát S. Sanyi évfolyamtársamhoz, akiről tudtam, gyakran lepi meg magát ezzel az ínycsecknek való különlegességgel. S Sanyi negyedórás előa-dást tartott nekem a tej megfelelő hőfokáról, a gélesedés folyamatáról, amely a hőmérséklet nö-vekedésével bekövetkezik és arányosan változik, de hogy valójában hány kanál gríz is kell abba a franc egy liter tejbe, azt nem mondta meg. Azzal nyugtatott, hogy ezt úgy is megérezem majd, ő is a megérzésére szokott hagyatkozni ezügyben. Egyre azonban figyelmeztetett, a cukrot jobb a végén beletenni, mert könnyen leég.

Nos, ilyen instrukciók után visszamentem Blö-róhoz, akivel úgy döntöttünk, hogy a hat, az egy szép szám, és éppen ezért ennyi púpozott evőka-nál grízt fogunk beletenni. Odatettük a tejet me-legedni, és ahogy ott álltunk mellette, Blöró megszólalt:

— Én sűrűn szeretem.

— Én is – mondtam, s gyorsan megemeltük a hat kanálnyi nyolcra.

A tej kezdett melegedni. Tudtam S. Sanyi bar-átomtól, hogy 78 C°-nál kell a grízt beletenni, de mivel nem volt hőmérőnk érzésünk szerint vá-lasztottuk meg ezt a pillanatot. Ekkor Blöró kis

töprengés után ismételten hangoztatta, hogy ő sűrűn szereti, és megemeltük a nyolcat tízre. Elkezdtem kevergetni, Blöró segítőkészen állt mellettem a konyharuhával és a grízzel. Vártuk S. Sanyi szavaival élve a gélesedést. A gríz azonban csak nem akart gélesedni.

— Blöró, ez híg – szóltam és ő ekkor már méretlenül csak úgy a zacskóból beleszórt mégegy jókora adag búzadarát.

Aztán amikor már nem is bízunk benne a truty-mó sűrűsödni kezdett és a keverés egyre nagyobb gondot okozott. Tudtam, hogy keverni kell, különben leég, ezért elszántan próbálkoztam. Mikor már iszonyúan dagadni kezdtek karomon az izmok, és erek, és a halántékomon csurogni kezdett az izzadság, megkértem Blörót, segítsen, fogja meg a lábast, mert másképpen nem megy. Egyesült erővel még kavartunk rajta hármat vagy négyet, iszonyú nehézségek árán még beleszórtuk a cukrot, aztán a kanál egyszerűen megszorult.

S. Sanyitól tudtuk azt is, hogy a forráspontot meg kell várni, a mi betonkemény masszánk azonban még nem akart formni. Kétségbeesetten néztük konyhai remekelésünk eredményét, amikor egyszer csak iszonyú buborék kezdett lassan lassan a gríz mélyén gyülekezni. Mint mikor az izlandi gejzírek iszaptengerét emeli meg a geológiai óserő, nőtt, nőtt, emelkedett, s egyszerűen PLATTY!!! ott álltunk a forrásponton gríz-től fehérítő szempillákkal.

A gázt elzártuk, az immáron "teljesen kész" grízt pedig a belekötött fakanálnál fogva bevittük a szobába. Azt hiszem két napig ettük, kihülés után persze már csak véső és kalapács segítségével.

Egy kis növényvédelem

M.G.: – figyeljetelek, milyen kontakt szert lehet használni lencsében?

K.Z.: – kontaktlencsét.

Szakmai csevely a B/1042-ben.

K.Z.: – Gábor, hát nem érted, a ló az egy monogasztrikus állat, éppen úgy, mint a juh...



Oldalak

Vizsgaidőszak. A B/1042-es szoba tanul. A teljes csendet csak E. Pisti horkolása szakítja időnként félbe. Körös körül mosatlan edények hevernek, mindenütt ételmaradékok, a szobában ennek ellenére az ilyenkor szokásos édeskés tiroxin szag az uralkodó. Blöró, mint mindig, most is az ágyán fekszik, feje a könyvön. Kázé az asztalnál ül, jóga testtartásban és előre, hátra himbálódzik. kisvártatva Kázé megszólal:

— Blöró, ne menjünk ebédelni?

Blöró nagynehezen felemeli a fejét, és azt mondja:

— Figyelj, van még öt oldalam, ezt elolvasom, aztán mehetünk.

Ezek után a megerőltetéstől visszahanyatlik. Fél órával később Kázé betűktől zavaros tekintettel hátrafordul és tagoltan megfontoltan megrágva minden szót megszólal:

— Na Blöró, mehetünk?

Blöró lassan ismét felemeli a fejét könyvéből és arcán annak lenyomatával félig álomban, félig ébren azt mondja, miközben letöröl egy vékonyka nyálcsíkot szája szögletéről:

— Már csak egy oldalam van.

— Persze, mert a másikat már teljesen elfeküdted – feleli lassan Kázé.

E. Pityesz zuhanyozás után:

— Azta, feszül a kép a bőrömnön!

Összetákolt blabla és mondóka

E. Pisti stílusában:

Miközben kívül pattanik egy labda, fogod a vajlingot és berakod a spárheltba. Eszel egy kis rizsát, aztán szuvesz. Reggel aztán fogol egy svárbli motrot, ami műkszik és mész Pestnek. Rajt, rajt, leszakadt a pajt. (bentmaradt a macsk.)

Most melyik a melyik?

A B/1042-es szoba lakói azon töprengenek, hogy honnan került oda kb. 15 villa, ugyanennyi kanál és valamivel kevesebb kés. Kázé sorra veszi mindet.

— Itt van például ez a kanál.

E. P.: – Kárpi... ez kés.

Szakmai gyakorlat Gunarason

1993.június 3.

este halászlével egybekötött csendes iszogatás

1993. június 4.

"Soha többé nem iszom"

Erős István

Amikor "Bruce Lee" diplomátémát keresett

Perecz már negyedévben elhatározta, hogy diplomamunka után néz, és beszélt is ezügyben Turcsányi tanár úrral a növénytanon. Megbeszéltek egy találkozót a Deák téren, hogy onnan elmennek egy szaktekintélyhez, aki a leendő témában Perecz segítségére lehet. A találkozó össze is jött, mindketten időben érkeztek.

— Busszal kell mennünk – szölt Turcsányi tanár úr, s azzal már fel is szállt egy bent álló Ikarusra.

— Elnézést tanár úr, de nekem csak villamos bérletem van – válaszolt Perecz, de azért vonakodva ő is felkapaszkodott. Figyelnem kell az ellenőröket – magyarázta, és a következő megállóig ennek megfelelően lázasan tekergette a fejét. A megállóban az ajtók kinyíltak, s Perecz szerencsétlenségére ellenőr szállt fel.

— Ellenőr! – kiálltotta Perecz és szétfeszítve a már összecsucodott ajtókat levetette magát a buszról.

Turcsányi tanár úr elképedve bámult az előbb még mellette üldögélő hallgató után, aki a busz indulását követően lassan eltűnt a távolodó megállóban. Mivel nem beszéltek meg az utazás célpontját, egymás megtalálása lehetetlen próbálkozás volt. Perecz a lelkiismerete megnyugtató végett még tett pár kört a busz vonalán, aztán megtörve hazaindult.

Azt nem tudom, hogy Turcsányi tanár úr kizárólag Bruce Lee-ként ugró évfolyamtársam miatt utazott-e fel Pestre, de az tény, hogy Perecz egy ideig elkerülte a Növénytan tanszéket.

Rövid hír a 93-as Köcsög avatóról.

Miután Kornél nevezetű taj részeg évfolyamtársunk éjfél táján Johny Weistmüllert megalázó stílusban anyaszült meztelenül pár hosszat úszott a gépész épület előtt lévő szökőkút kék mélységében, egy két órára eltűnt. Úgy kettő és három között letek rá egy bokor alatt, ahol embriópózban ekkor már egy szál pendelyben, mirellit áruként leledzett. Megtalálói felvitték a B/2052-s szoba jóságos három tündéréhez, akik először forró víz alatt felolvasztották, majd pedig pár úra alatt hajszárító segítségével újra beállították a folyamatosan vacogó páciens harminchat fo-

kos testhőmérsékletét. Másnap Kornél nevezetű évfolyamtársam bár kissé fejfájósan, de győgyultán távozott.

S. Tóni csodálkozó kérdése szobotársához V. év második félévében:

— Miért, a nőtény szarvasnak nincs agancsa?

A pamut

M. Gábor állatenyénsztésből azon belül is juh-tenyésztsékből számol be Póti Petinél. Póti Peti a felelet alatt írogat tesz-vesz, csak félig meddig figyel a felelőre. Most éppen a juhoknál ismert rendementről faggatja Gábort, aki bár interpretálja az erről a témáról eszébe jutó ismereteket, de ezek nem teljesen fedik a valóságot. Póti most felnéz, segíteni akar, és ezt mondja:

— Gábor, nem kell itt olyan bonyolultan fogalmazni. Egyszerű ez. Ha jó a rendement, akkor jó lesz a ...– itt szünetet tart, várja a választ.

— A pamut! – vágja rá M. határozottan.

(Póti Peti pár perc múlva visszanyerte az eszméletét)

Egysoros vicc

Két ötödéves gazdász beszélget előadáson.

És végül

Nos ennyi jutott hirtelen eszembe. Persze ennél sokkal több hülyeség történt velünk az öt év alatt, dehát az ember emlékezet véges.

Megmondom őszintén sokkal vidámabban és felszabadultabban írtam volna, ha tudom, hogy mások is, hacsak egy két történet vagy ötlet vagy rajz erejéig hozzájárulnak a ballagó újság színesebbé tételéhez.

Az évfolyamunk, mondjon akárki, akármit jó évfolyam volt, tele színes egyéniségekkel. Sajnos ezek az egyéniségek most hallgatnak, a sok sok jópofa történetet pedig most már nem fogja megírni senki, lassan kihálnak emlékezeteinkből, elszállnak, mint egy-egy buborék. Valahogy az utóbbi két évben nagyon elfordultunk egymástól, kiveszett belőlünk a közösségi tudat és érzés írmagja is. Kár, nagy kár!

Így, hogy tudatában voltam annak, hogy az újságon – ugyanúgy, ahogy az egész ballagási procedura megszervezésén – csupán egy maroknyi csoport tüsténkedik, az én tollam is nehezebben szaladt a papíron.

Mindazonáltal remélem, hogy ezzel az újsággal még így is sikerül egy kicsit megfelelnünk a várakozásnak.

Üdvözlettel: KÁZÉ (vagyis Kárpi)

Retrospektív

Gondolatvásznon emléksorok vonulnak csatarendben: röviden így jellemezhetnénk egyetemi pályafutásunkat; 5-7 év szellemi picknick.

— A zöld hernyóval Gödöllő felé közeledve meg kellett küzdenem Pinochet szemüveges, kékruhás, gömböcöd kallernő – mind a hét fejével – (nem volt jegyem).

— Mogyoród környékén úrhajós kiképzésben részesültem. Ezek után a felvételi csak cicavízio lehet, gondoltam. Negatív élményeim Matild néni (jóságos tündér szerepében) bátorításai ellensúlyozták....

— "Császárkörte, törökmeggy – a katona vígan megy"...

— Gólyatáborban hamar szert tettem alkoholo topográfiai ismeretekre, a fröccs-tejjel a gazdasznótát is magamba szívтам. Már az első előadáson felmértem a tehetséges jegyzetelők körét, ezek után nem mutatkoztam többet. A hetesi naplót fiktív totószelvényként töltöttem. A bálon feromoncsapdákat állítottam (Denim), de a felsőbb évesek minden csinos babysajtot lehálasztak.

— Miután az első félévben minden ZH kísérletem eredménytelenül végződött, ezután csak a pót ZH-kra küldtem el a nevezésem. Megfelelő számú tárgylemez összetörése után nagymama befőtjtjeit is megcsodálhattam, a kóstolás elmaradt. Sajgó prof. örömdáit többször végighallgattam, savanyú (citromsav-ciklus) nyaram volt. Aztán másodévesként ébredtem fel.

— Ajánlat alsóbb éveseknek: K. Mihálynál az ausztrál teát nem érdemes Sidney. TBL szállí-góját hamar megtanultam: Lásza be fiatalember, ez a nap nem a legalkalmasabb a vizsgázásra! Volt aki öthetes ügyeletet tartott, s Bárdos tanár úrért imádkozott.

A gyakorlatok közül csak a borkóstolás említés-re méltó, néhányan bérletet váltottak erre a hétre, s borrendek alakultak a pince hűvösében. A védelem légköre több volt, mint aszeptikus, könnyen sterilizálódott, aki sokat látogatta.

— Lassan a vizsgintások, s a zé-hintések rutin feladattá váltak. Az utolsó félév már a távoktatás jegyében telt, csak néhány mártír járt ígehirdetésre. A tanszékek már névre szóló kiértéslést küldtek a ZH időpontjáról. Itt újra láthattuk elveszettnek hitt évfolyamtársainkat.

Az utolsó lehetőség a kibontakozásra: előttünk még a ballagási hét!!!

— Ennyi lett volna az egész? Az élet vonata gyorsulóban, egyre nehezebb a kiszállás. Fel a fejfel: gazdasz gyerek sose kesereg!!!

Nicsak, ötszáz ember újra az aulában, diák és tanár együtt mulat és emlékezik. Már megint borfoltos a nyakkendőm, állattenyésztés szigorlat előtt pedig a gombom szakadt le az öltönykabátomról. Egi jel. Termelési gyakorlaton meghatottan szemléltük a forgolódo kombájnokat, s már alig vártuk, hogy kihozzák az ebédet. Egyik vizsga a másik után.

— Ma nincs X, vagy Y, gyorsan öltözz, menjünk. Nem tanultam, nem baj, nem számít!

— Hová ülsz ZH íráskor? Szeretnék mögéd helyezkedni, különben meg légyszíves próbálj meg olvashatóan írni, mert az előadásjegyzeted még hagy kivetnivalót. Ágyneműcsere, Zh násztánca.

— Hová kell írni a személyi számot?

— Sajnos én nem hoztam magammal fényképet, elfelejtettem.

— Elrontottam, ugye nem nagy gond?

— Láttad azt a szókét, a mi csoportunkban lesz állítólag?

— Csak ennyi kocsma van Gödöllőn, és én még csak félig tudom a gazdasz nótát?

— Bocsánat, elnézést, merre találom az egyetem és a kollégiumot?

— Bocsánat...

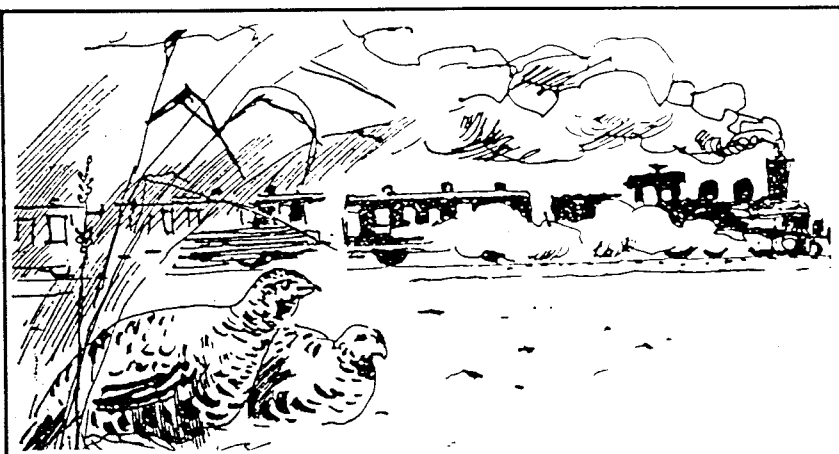
Az élet mozgóképsorai a gondolatvásznon rajzolódnak ki, vonulnak csatarendben.

— Bocsánat fiatalember, de a filmnek vége, takarítani szeretnék.

Fölállok, a popkornos zacskót gombóccá gyűröm, majd a szemeteskosárba pöckölöm. Friss levegő, a piactér üres. Állók és bágyadtan bámulok. Almodtam?

— Hová is akartam menni?

Az élet állóvízében örvények keletkeznek, s egyre nehezebb a felszínen maradni, csak úszni tudok!.



Szívhangok

Azt mondod: 89-94
Azt mondom: az "enyém"
Azt mondod: jó csapat
Azt mondom: szenzációs
Azt mondod: 127
Azt mondom: több volt
Azt mondod: összetartó
Azt mondom: egységes
Azt mondod: vannak kivételek
Azt mondom: mindig akad
Azt mondod: a többség győz
Azt mondom: nem a győzelem a fontos
Azt mondod: öt év
Azt mondom: egy pillanat
Azt mondod: gyorsan elszállt
Azt mondom: egy életre szólt
Azt mondod: tíz vizsgaidőszak
Azt mondom: megizzadtunk
Azt mondod: előadások
Azt mondom: kinek?
Azt mondod: szigorlatok
Azt mondom: forró, replay helyezetek
Azt mondod: már csak egy van
Azt mondom: fölér az összes többivel
Azt mondod: megcsináljuk
Azt mondom: Naná!
Azt mondod: vége
Azt mondom: szomorú vagy
Azt mondom: én jobban
Azt mondod: miért?
Azt mondom: Mert öröm volt Köztetek dolgozni!

Kisné Takács Ildikó